

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 2 (1483)

София, февруари 2014 г.

Цена 0.50 лв.

Поклонничество в Назарет

Късно вечерта на 15 декември 2013 г. от София за Светата земя потегли една сравнително малка група от 30 поклонници, водена от монс. Христо Пройков. Целта на пътуването ни бе град Назарет и по-специално базиликата „Благовещение“, издигната върху къщата на Светата Дева, където ангел Гавраил съобщава благата вест: „Не бой се, Марии, понеже ти намери благодат у Бога, и ето ти ще заченеш в утробата, ще родиш Син и ще Го наречеш с името Иисус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния.“

В тази базилика - идея и желание на папа Йоан XXIII, но построена след неговата смърт - има прекрасната традиция да бъдат осветявани и поставяни икони на Богородица (направени от мозайка), изработени от страни от почти целия свят, като духовно и молитвено присъствие на всяка една от тях на това място, така скъпо за всички християни, където „Словото се въплъти и стана човек“.

Нашата поклонническа група се бе отправила точно с тази цел към Назарет - да освети и постави мозайката на Богородица от България, та и нашата страна да се присъедини и замени мястото си наред с другите. Изображението, избрано за мозайката, бе образът на Богородица Месемврийска (от Несебър), избор не случаен, но свързан с любовта и дълбоката привързаност на архиепископ Ронкали, по-късно папа Йо-

ан XXIII, към България и по-специално към Несебър, с чиято титла той моли папа Пий XI да замени титуларното название на епископския му чин от епископ Ареополски на епископ Месемврийски, привързаност и към образа на Богородица Месемврийска, която става така

На стр. 7

Лекува ли водата от Лурд?

Дълго време се колебах да ли да споделя тези мои спомени на страниците на вестника. Реших се едва след консултация със свещеник, защото си струва да се замислим. И ако някой има същите преживявания или случаи - да ги сподели с нас.

За какво става въпрос? Едва ли има човек по света, който поне да не е чувал за Лурд и „необяснимите“ излекувания. Милиони посещават това свято за всеки католик място с надеждата да бъдат изцелени от болките и страданията. От над 7000 случая на „необяснимо“ изцеление едва 68 са обявени за чудо. Не е мястото тук да се обяснява как и защо се е

На стр. 2

Тайната на християнското съвършенство

В Годината на семейството нашият поглед се отправя към Този, Който е извор на живота във всяко семейство: Бог - Троица. Някога един богослов беше казал: „Именно защото Бог е Любов, Той е Троица.“ Любовта има нужда да се дарява. Бог има нужда да се дарява, затова е Троичен. И ние сме призвани да обичаме, ето защо се стремим да живеем в общение с другия, за да можем да го обичаме, дарявайки се. В Светата Троица можем да съзрем истинския образ на любовта, която сме

Вяра и любов: „Ние сме длъжни да полагаме душите си за братята“ (1 Йн. 3, 16)

Послание на папа Франциск за ХХII световен ден на болните 2014 г.

Скъпи братя и сестри,
1. По повод на ХХII световен ден на болните, чиято тема тази година е „Вяра и благотворителност: „Ние сме длъжни да полагаме душите си за братята“ (1 Йн. 3, 16), се обръщам най-вече към болните и към всички онези, които им предоставят грижи и лечение. Църквата вижда във вас, скъпи болни, особеното присъствие на Христос страдащ. В действителност покрай нашето страдание, по-точно вътре в него, е това на Иисус, Който носи заедно с нас тежестта на мъките и разкрива тяхното значение. Когато Божият Син е издигнат на кръста, Той унищожи самотата на страданието и освети тъмната. По този начин ние сме поставени пред тайната на Божията любов към нас, която ни дава надежда и кураж - надежда, защото в любящия план на Бог до принощта на болката се отваря към светлината на Възкресението, и кураж да се изправим пред всяка несгода в Негово присъствие, единени с Него.

2. Синът Божи, станал човек, не отне от човешкия опит болестта и страданието, но приемайки ги в Себе Си, ги преобрази и ги постави в истинското им измерение. Постави ги в истинското им измерение, защото те вече нямат последната дума, която вече има

новият живот в пълнота; преобрази ги, понеже в съюз с Христос от отрицателни те могат да станат положителни. Иисус е пътят и с Неговия Дух можем да Го следваме. Както Отец даде Сина си от любов и Сина предаде Себе Си за същата тази любов, така и ние можем да обичаме другите - както Бог ни обикна - и дадем живота си за нашите братя. Вярата в добрия Бог става доброта, вярата в разпънатия Христос се превръща в сила да обичаме докрай и дори да обичаме нашите врагове. Изпитанието на истинската вяра в Христос е себедаряването, отдаването на любовта към другите, особено към онези, които не я заслужават, към онези, които страдат, които са отхвърлени.

3. По силата на Кръщението и Миропомазанието (конфирмацията) сме призовани да бъдем утвърдени в Христос - Добрия самарянин за всички страдащи. „По това познахме, че Той положи за нас душата Си: и ние сме длъжни да полагаме душите си за братята“ (1 Йн. 3, 16). Когато се доближаваме с нежност към тези, които се нуждаят от грижи, ние носим надеждата и усмивката на Бог посред противоречията на света. Когато всеотдайността към другите става

На стр. 6

тях. Постепенно, приближавайки се към християнската ера, към идването на Месията, божественото осиновяване придобива по-личен нюанс: Бог е Отец не само на един народ, а на отделни хора, Той е „Отец на праведния“. Но чак учението на Иисус ще ни открие пълнотата на нашето осиновяване от Бог. Не само че Иисус назовава Бог по име, което за евреина е било необичайно, но Евангелието ни открива, че Иисус много често нарича Бог Отец. Свети евангелист Матей поставя тази дума в устата на Иаков 44 пъти!

Бог Отец е Този, Който ръ

На стр. 5

Годината 2013

„Размисли за стародавни дни, за годините на минали векове“ (Ис. 76, 6)

ЯНУАРИ

2 януари 1873 г. - 140 години от рождението в град Алансон на Малката Тереза на Младенец-Исус.

ФЕВРУАРИ

11 февруари 1858 г. - 155 години от явяването на Пресвета Богородица Безскверно зачата в Лурд.

19 февруари 1863 г. - 150 години от откриване на мисията на Отците възкресенци в Одрин в помощ на присъединилите се българи към Римската църква.

19 февруари 1873 г. - 140 години от обесването на най-великия за всички времена българин дякон Игнатий - Васил Левски.

21 февруари 1863 г. - отец Емануел д'Алзон приема предложението на папа Пий IX да основе мисия на Отците успенци в България.

25 февруари 1418 г. - 595 години от срещата в гр. Констанца на брега на Боденското езеро между папа Мартин V (1417-143) и Григорий Цамблак - митрополит на Светата Киевска църква и на цяла Русия, който изказва желание за уния между Източната и Западната църква, „за която уния жадуват мнозина“.

МАРТ

3 март 1943 г. - 70 години от кончината на отец Андрей Славов, завършил семинарията на Отците капуцини в Истанбул и ръкоположен за свещеник от архиепископ Михаил Миров на 1 юни 1908 г. и автор на издадената през 1930 г. история за „Киевският затворник архиепископ Йосиф Соколовски“.

7 март 1953 г. - 60 години от публикуването на Постановление № 121 на Министерския съвет относно конфискуване недвижимите и движимите имоти, принадлежащи на Католическата църква в НРБ.

Председател на Министерския съвет /п/ Вълко Червенков.

12 март 2013 г. - открит е конclaveт за избор на папа след отеглянето на папа Бенедикт XVI (2005-2013).

13 март 2013 г. - кардинал Хорхе Берголио, аржентинец, е избран за Римски първосвещеник с името Франциск.

27 март 1933 г. - 80 години от блажената кончина на Раба Божий отец Йосиф Алоати, основател на Обществото на сестрите евхаристинки, понастоящем с мисии в България, Македония.

АПРИЛ

11 април 1963 г. - 50 години от оповестяването на енциклопедията „Pacem in terris“ (Мир на земята) на блажения папа Йоан XXIII, мир, който може да бъде осъществен единствено при условие, че човеците уважават установления от Бог порядък в света.

ЮНИ

3 юни 1963 г. - 50 години от блажената кончина на папа Йоан XXIII, приел от любов към България титлата архиепископ Месемврийски и приет от народа като Български папа.

20 юни 1903 г. - 110 години от кончината на папа Лъв XIII, автор на социалната енциклопедия „Rerum Novarum“.

22 юни 1908 г. - 105 години от откриване на мисията на Сестрите на Светия кръст от Дяковар - Хърватия, за обслужване на Клементинската болница в София.

ЮЛИ

6 юли 1923 г. - 90 години от рожденията на отец Иван Софранов, пасионист, автор на „История на Българското движение за единение с Католическата църква през XIX в.“

28 юли 2013 г. - папа Франциск закрива XXVIII световна младежка среща в Рио де Жанейро.

31 юли 1988 г. - 25 години от ръкополагането на свещеник Георги Иовчев за Софийско-Пловдивски епископ.

АВГУСТ

2 август 1948 г. - 65 години от закриването на чуждестранните училища в България.

25 август 2013 г. - Сестрите евхаристинки Мария-Йоанна Исусова и Мария-Еврозия Исусова произнасят вечните си обети.

СЕПТЕМВРИ

6 септември 1688 г. - 325 години от Чипровското въстание, славна епopeя на свободолюбивия български дух.

12 септември 1683 г. - 330 години от битката за Виена, приключила с гърмка победа на християнските защитници. След тази победа османското могъщество тръгва към своя залив, настъпил през 1918 г.

ОКТОМВРИ

2 октомври 1538 г. - 475 години от рожденията на свети Карло Боромей, най-младия кардинал в историята на Църквата и ревностен реформатор, съгласно решенията на Трентския църковен събор, открит от папа Павел III през 1545 г. и закрит през 1563 г. след неколкократни прекъсвания.

16 октомври 1978 г. - преди 35 години кардинал Карол Войтила става първият поляк, избран за Римски първосвещеник.

19 октомври 2003 г. - 10 години от беатификацията на Майка Тереза от Калкута - „жената, която олицетворява мястото, където тайната на човешкото страдание среща тайната на вярата и на любовта“, както я определи блаженият папа Йоан-Павел II.

ДЕКЕМВРИ

2 декември 1898 г. - 115 години от полагане на основния камък на черквата „Свети Франциск“ на ул. „Чепино“, днес „Асен Златаров“ в София.

31 десември 1988 г. - Преди 1700 години с подписания от императорите Константин и Лициний Милански едикт в Западната Римска империя е обявено свободно изповядване на християнската религия.

343 г. - 1670 години от проведения в Сердика църковен събор, който признава върховната юрисдикция на Римския

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1483)
февруари 2014 г.

епископ по най-важните дела в Църквата.

863 г. - 1150 години от началото на благословената от Римския папа Адриан II (867-872) мисия на светите равноапостоли братята Кирил и Методий сред славянските народи; братята са обявени от блажения папа Иоан-Павел II за Съпокровители на Европа.

1483 г. - 530 години от рожденията на Франциско де Витория, доминиканец, съставител на съвременното международно право и предтеча на Обществото на обединените нации. Починал през 1546 г. в Саламанка.

1633 г. - преди 380 години свети Викенти от Паула и света Луиза дъо Мариак основават Обществото на сестрите на Милосърдието - викентинки, в помощ на изоставени новородени деца, на психично болни, вдовици, самотни възрастни, бедни, болни.

1863 г. - 150 години от откриването на първото френско училище „Свети Андрей“ в Пловдив, ръководено от отците успенци.

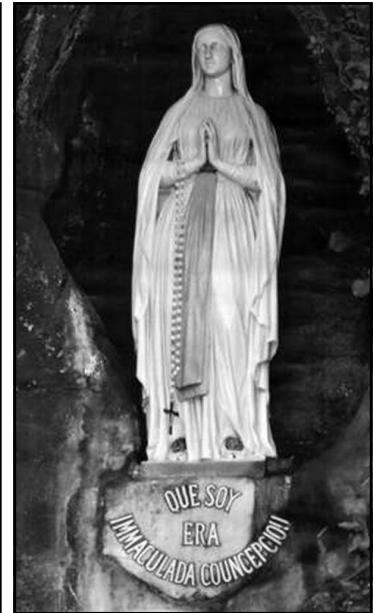
1878 г. - преди 135 години в село Секирово се ражда бъдещият Софийско-Пловдивски апостолически викарий епископ Иван Романов, починал в затвора през 1953 г. вследствие на жесток побой, нанесен му от охраната на затвора.

1888 г. - 125 години от блажената кончина на свети Иван Боско, основател на Обществото на отците салезиани, педагог и приятел на младежта.

1988 г. - 25 години от кончината на отец Йосиф Кривчев, основател на мисията на Отците францисканци конвентуалци в България, дългогодишен енорийски свещеник в Буюкдере край Босфора и в Царевград, Шуменско.

1993 г. - по предложение и с активното участие на архиепископ Марио Рици, апостолически нунций в България, е основана католическата благотворителна организация „Каритас“.

Иван ТЕОФИЛОВ

Лекува ли богата от Лурд?

От стр. 1

стигнало до тези 7000 случая. Съвременната медицина е толкова напреднала, че със сигурност и тя „има пръст“ в някои от случаите. Може би сега е моментът да се цитира доктор Тейе, ръководител на местния медицински център: „Чудото - това съвсем не е нарушение на природните закони, а висша форма на тяхното спазване. Чудото е знак на това, че в крайна сметка пълното лечение е възможно! Бог прави чудесата не за да критикува работата на лекарите! Главното е надеждата! Чудото е свидетелство за присъствието на Бог сред нас!“

Може би точно затова е издигната и статуята на слепец с надпис: „Тук се надявах да намеря изцеление, а намерих вярата!“

В Лурд всеки ден се случва и още едно чудо - доброволчество! Всеки ден стотици вярващи жертвват част от личното си време, за да помогнат на поклонниците.

Описаните в пресата и официалните статистики случаи на изцеление се отнасят само за тези, които са се случили на място - при провеждане на процедурите или след многократни посещения. И силна вяра - на първо място!

Аз искам да разкажа за три случая, на които съм бил неволен свидетел. Не става въпрос за „сценични“ изцеления по време на масови евангелизации по площи и концертни зали. Напротив! Мога да ги определя като „домашни“, дори „интимни“. Без излишен шум и встриди от прожекторите или медиите. „Разположени“ са във времеви интервал от 40 години и се случиха на различни

На стр. 8

Сестра Мария- Валентина Христова, евхаристинка

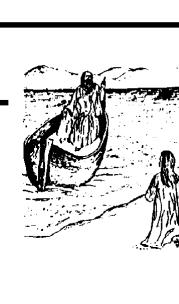
Василка Кузманова Христова

Сестра Мария-Валентина е родена на 1 март 1925 г. в Букурещ, Румъния, в семейството на бежанци от Македония - Кузман Христов и Търпа Василева. Тя е най-голямата и след нея се раждат братята Йоан и Методи. Много скоро след идването на семейството в София майката умира. Сестра Валентина е само на осем години. Бащата не съумява да поеме грижата за децата и ги напуска. Това става причина те да бъдат настанени на различни места. Благодарение на една добра съседка - баба Ташка, малката Василка е приютена при сестрите евхаристинки, където се възпитава, израства и учи добре.

Познала Божия зов и особено обикнала основателите на обществото отец Йосиф и сестра Еврозия Алоати, тя постъпва в Монашеската общност на сестрите евхаристинки на 13 септември 1942 г. След 19 март 1944 г., когато дава първите си обети, през най-трудните години на политическите промени в България след Втората световна война тя получава своето монашеско формиране и на 19 март 1950 г. дава вечните си обети.

Още като млада сестра тя е изпратена в село Драгомирово, Никополска епархия, където работи активно. Известно време служи и в Стара Загора, където по това време работят отците възкресенци. През петдесетте години на миналия век е преместена в Пловдив. Завършва образоването си като медицинска сестра и започва работа в болницата в Столипиново в Пловдив. По-късно идва в главната къща в София. Тук отново работи като медицинска сестра в ендокринологията на ИСУЛ.

Всеготдайна в работата си, грижлива, услужлива и милосър-

Във вечна светлина

„Когато настъпи вечерта, Иисус каза:
„Да минем на другия бряг“

(Марко 4, 35)

дна към болните, тя изцяло се отдава на този апостол там, където е. С примера и с думите си тя е истински апостол на вярата и за болните, и за персонала, от които е уважавана и обичана. И след пенсионирането си сестра Валентина продължава да бъде в услуга на болните сестри, а също и на много болни хора, които имат нужда от нейните грижи.

Силно привързана към обществото и към основателите, тя живо участва в живота и активно се включва в подготовката за празниците.

В своя личен живот тя се отличава с дълбока набожност към Светата литургия и към молитвите на Църквата. Обича да пее и години наред е един от стълбовете в хора на сестрите. Особена обич проявява към Божието творение и знае по свой начин да се възхищава на всяка животинка, на растенията и на всичко в природата.

В последните години, които прекара прикована на легло, оставена в ръцете на своите съсестри, проявяваща много търпение, не се оплакваше. Времето си прекарваше основно в молитва. Всекидневно приемаше Светото причастие с голяма набожност.

Обкръжена от молитвите и грижите на своите съсестри, тя премина в дома на Отца на 23 декември в 22.40 ч. на 88-годишна възраст и 71 години от монашеския ѝ живот. В навечерието на Рождество Христово Бог я повика, за да я приеме в Своето царство.

Придружавайки я с молитва, благодарим на Бог за нейния живот и призвание.

Вечна ѝ памет. Бог да я прости.

Сестри евхаристинки

ИСТИНА - VER

Католически свят

Германия. В най-големия католически храм в страната - базиликата в Кьолн, е поставена стъклена епруветка с мощи на блажения папа Йоан-Павел II (1978-2005). Тя съдържа капки кръв, взети от една проба няколко дни преди смъртта на папата. Мощите са поставени в подножието на чудотворната икона „Омайната Мадона“, рисувана през XVII век и осветена от блажения Йоан-Павел II.

+++ На 15 януари епископ Георг Ратцингер - брат на почетния папа Бенедикт XVI, на върши 90 години. Този ден бе отпразнуван с близки на юбиляря, който получи и поздравителна телеграма от брат си Бенедикт XVI.

+++ Всички германски министри в кабинета на канцлера Ангела Меркел се заклеха в конституцията по установената религиозна формула „Кълна се в името на Бог“. Членовете на кабинета са християни - католици и протестанти; само министърът на миграцията, интеграцията и бежанците е мюхамеданката Айдан Иогюз. От 82-милионното население на Германия над 26 милиона са католици и са най-голямата религиозна общност в страната.

Филипините. В столицата Манила се е състояло традиционното шествие със статуята „Черния назарянин“. Шествието на 9 януари е продължило по улиците 16 часа в молитви с участието на над 12 милиона богомолци. Това събитие е едно от най-големите в страната. На тази дата - 9 януари, през XVII век голямата статуя на Христос е била обгорена и съвсем почерняла от пожар на един испански кораб, от който тя единствено оцеляла. Оттогава „Черният назарянин“ се носи в шествие пред милиони поклонници. От 88-милионното население на Филипините над 70 милиона са католици и страната се нарежда на трето място в света по брой на католиците след Бразилия - със 155 милиона, и Мексико - със 105 милиона католици.

Иерусалим. 13 католически епископи от Германия, Франция, Ирландия, Англия, Полша, Канада САЩ и Южна Африка са участвали в международна конференция, обявена като „Солидарна среща с християните в Светата земя“. Те са посетили и са се срещнали с християни в Йерусалим, Тел Авив, Витлеем и Газа. Епископите са решили да се създадат още католически училища, университети, болници и предприятия в тези земи, за да се гарантира по-добър живот на християните. Главен организатор на конференцията е бил католическият патриарх на Йерусалим архиепископ Фуад Туал.

Австрия. Базиликата „Свети Стефан“ в столицата Виена е притегателен обект за богомолци и туристи. Ежегодно този великолепен храм се посвещава от над 5.8 милиона души, или средно дневно от там преминават над 15 хиляди по-

сетители от Австрия и целия свят. Само на неделните литургии присъстват над 120 хиляди вярващи годишно.

Аржентина. Мария-Елена Берголио (66 години), сестра на папа Франциск, е постъпила в болница. Тя страда от тежко чиститно възпаление. Заради него тя е станала нервна, стресирана, а е и непоправима пушачка. Мария-Елена живее в собствено жилище в предградие на столицата Буенос Айрес. Нейните двама синове редовно я посещават и се прижат за нея. Мария-Елена Берголио и папа Франциск са единствените живи от семейството. Тримата им братя - Алберто-Орасио, Оскар-Адриан и Марта-Реджина, са вече покойници. Папа Франциск редовно се интересува за състоянието на Мария-Елена.

Йордания. Йорданският крал Абдула II е заявил, че посещението на папа Франциск в Йордания през май т. г. ще отбележи нов подем на побратимяване и толерантност между мюсюлмани и християни и за омиротворяване на района. Целият народ на Йордания ще посрещне Светия отец като най-голям и скъп гост. От 6-ми-

даде на търг и цялата сума да раздаде на болни, стари и бедни. Аукционната фирма предлага сумата от 12 000 до 15 000 евро за мотоциклета и от 1000 до 1500 евро за екипа към него - черно кожено яке с монограм и саморъчен подпис на папа Франциск. (Мотоциклетът бе продаден за 12 000 британски паунда - б.р.)

Ватикан. Над 100 бедни и бездомни граждани са били поканени на голяма вечеря, организирана от ватиканската енория „Света Анна“. Компания им правил и папа Франциск.

+++ Номинираните 19 епископи, които папа Франциск удостои са кардиналски сан, са: 5 от Италия, 1 от Никарагуа, 1 от Чили, 1 от Сейнт Лусия, 1 от Кот д'Ивоар, 1 от Хати, 1 от Буркина Фасо, 1 от Канада, 1 от Аржентина, 1 от Бразилия, 1 от Филипините, 1 от Южна Корея, 1 от Германия, 1 от Англия, 1 от Испания. Към сегашния брой на кардиналите (199) с 19-те нови броят им общо става 218, от които 122 са под 80-годишна възраст и имат право на избор на папа.

+++ Папа Франциск е при-

ация на площад „Свети Петър“ папа Франциск е получил бяла еврейска кипа като подарък от аржентинския равин Райзман с подпись и надпис на испански и еврейски. Папата е благодарил и казал: „Във всеки християнин има еврейски корени.“ Равинът Райзман дълги години е живял в Буенос Айрес и познава днешния папа като архиепископ на аржентинската столица.

+++ Започната е подготовката за извънредния Синод за семейството - от 5 до 19 октомври 2014 г. - на тема „Пасторални предизвикателства на семейството в рамките на евангелизацията“. През 2015 г. се планира редовен Епископски синод за задълбочаване на темата.

+++ Католическата агенция ФИДЕС съобщава, че през 2013 г. са убити 22-ма католически духовници, предимно свещеници, от които 15 в Латинска Америка, трима в Африка, трима в Азия и един в Италия. През 2012 г. жертвите са били по-малко - 12 духовници.

+++ Бившият личен секретар на Бенедикт XVI архиепископ Георг Генсвайн е зая-

алността, хомосексуализма, изкуственото осеменяване, живота без брак, без кръщение и др.

+++ Девет месеца след избора му в галерията на папите е поставен и мозаечният портрет на папа Франциск. Галерията се намира в папската базилика „Свети Павел извън стените“. В нея са увековечени в медальони всички римски епископи начело със свети Петър. Галерията е създадена преди 150 години и днес е една от най-големите атракции на Рим.

+++ Светият отец вдига телефонната слушалка не само когато го търсят, а понякога и той търси някого, какъвто е случаят, когато позъвнява една сутрин на кармилитки в манастира в испанския град Лусена, за да ги поздрави. Никой не се обажда и той казва: „Толкова много ли сте заети, та не вдигате телефона? Аз съм папа Франциск и ви поздравявам за Нова година.“ След обяд той пак се обажда по телефона; отговаря му една монахиня от Аржентина и му се извинява, че са били заети да подгответ отпразнуването на 400-годишнината от основаването на манастира. Папата отново ги поздравява. Разговоря и с другите четири монахини от Аржентина в продължение на 20 минути. От 18-те кармилитки пет са от Аржентина и отдавна се познават с него като сънародници.

+++ През 2013 г. над 13 милиона поклонници и туристи са посетили Ватикан. Това е с 5,3 процента повече от 2012 г. Най-много са се увеличили поклонниците от Аржентина - родината на папата. Гостите от чужбина са над осем милиона, а италианците - над пет. Най-многобройни са били чужденците от САЩ, Германия, Франция, Англия, Испания, Полша, Латинска Америка; имало е и много гости от Русия, Китай и Индия. От началото на понтификата на папа Франциск досега са издадени над 1,55 милиона входни карти за генерални аудиенции, а през 2012 г. са били издадени около 500 хиляди такива карти.

+++ Всяка година на празника Кръщене Господне - 12 януари - папата кръщава деца. Тази година Светият отец е кръстил в Сикстинската капела 33 деца на сътрудници във Ватикан. За пръв път папа е кръстил и двумесечно момиченце - Джулия Скардия - на родители, които нямат църковен брак, а само гражданска. Бащата е войник в италианската армия, а майката - служителка при карабинери. Родителите на малката Джулия са помогнали папа Франциск още през септември м. г. при една литургия да кръсти детето, което се очаквало да се роди през ноември. Когато те представили документите, се установило, че имат само гражданска брак, а не църковен. Това не смущило папата, който имал подобни случаи в Латинска Америка; той е заявил пред присъстващите родители: „Всяко новородено дете е дар на радостта и надеждата. Всяко кръстено дете е чудо на вярата и празник за Божия народ!“

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

След избирането на кардинал Хорхе Марио Берголио за папа той беше почетен в Индия с пясъчен образ на лицето, изработен на един плаж, от Сударшан Патнаик - известен творец, специализирал се в пясъчната скулптура.

По интернет

лионното население на страната над 300 хиляди са католици.

Германия. Едно куриозно завещание от XVIII век в полза на катедралата „Свети Яков“ в Хамбург се изпълнява и днес. През 1762 г. хамбургската девица Иохана-Маргарета Единг е дарила състоянието си от 850 златни марки (около няколко стотици хиляди евро днес) на катедралата със заръката от лихвите да се купува всяка година „долно дамско бельо“ за бедни жени. През миналата 2013 г. са купени и раздадени 85 комплекта дамско бельо на нуждаещи се жени.

Франция. В голям парижки салон за публични разпродажби на търг е изложен един мотоциклет „Харлей-Дейвидсън“, върху който е поставена табелка със следния надпис: „Бивше притежание на Него во светейшество папа Франциск“. Ето и историята - голямата английска фирмa „Харлей-Дейвидсън“ подарява през юни 2013 г. на папата този бърз и луксозен мотоциклет. Папата благодари много сърдечно на фирмата и предава мотоциклета на благотворителната организация „Каритас“ с условието тя да го про-

ел на частна аудиенция приората на икуменичната общност „Тезе“ брат Алоис, който е разказал за срещата на младежите във френския град Страсбург в края на миналата и началото на тази година. Той е благодарил на френските и германските католически епархии, които много радушно са приели над 50 хиляди младежи от Европа в Страсбург, намиращ се на брега на река Рейн, която разделя две държави.

+++ Бившият личен секретар на почетния папа Бенедикт XVI архиепископ Георг Генсвайн е заявил, че е бил, е и ще остане винаги много емоционално свързан с него. Архиепископ Генсвайн е префект на ватиканския дом.

+++ На вечерна аудиенция в присъствието на множеството богомолци и гости на площад „Свети Петър“ голяма група циркови артисти са изнесли кратка програма. Те са предизвикали бурен смях у папата и присъстващите. Светият отец сърдечно им благодари и пожелал успешно турне в Латинска Америка с думите: „Идете и занесете радост и поздрави в мой роден край! Бъдете благословени!“

+++ На генерална аудиен-

4. Следвайки примера, предложен от посланието Гранде Мунус, желаем да поменем живота на свети Методий, без покриди това да преенбергваме живота, тъй тясно свързан с него, на брат му свети Кирил. Ще сторим това в общи линии, оставяйки на историческото изследване уточненията и разискванията върху отделните точки.

Тези свети братя се родиха в град Тесалоника, който през IX век представляваше важен търговски и политически център на Византийската империя и заместваше първостепенно място в интелектуалния и обществения живот в този край на Балканския полуостров. Понеже граничише със славянски територии, той бе също наричан със славянското име Солун.

Методий беше по-големият брат и изглежда да е бил кръстен Михаил. Той е роден между 815 и 820 г. По-малък от него, Константин, по-късно станал по-вече известен с монашеското си име Кирил, дойде на тоя свят през 827-828 г. Баща им беше високопоставен служител от имперската администрация. Социалното положение на семейството отваряше за двамата братя еднакви възможности за подобна служба, каквато впрочем Методий предприе, достигайки до чин архонт, сиреч началник, на една от пограничните области, където живеаха много славяни. Обаче още към 850 г. той напусна това поприще, за да се отдалечи в един от манастирите, лежащи в подножието на планината Олимп във Витиния, известна по онова време с прозвището Свещената планина.

Брат му Кирил завърши най-успешно учението си във Византия, където бе ръкоположен за свещеник, след като се оказа решително от бляскава политическа служба. Поради превъзходните му умствени и религиозни дарби и знания му бяха поверени още като млад мъж отговорни църковни служби като тази на библиотекар на архива към голямата черква „Света София“ в Цариград и същевременно завидната длъжност секретар на патриарха на този град. Скоро обаче той пожела да се освободи от тези задължения, за да се посвети на учение и на съзерцателен живот, без никаква друга суетна цел. И той се скри тайно в един манастир край Черно море. Открит тук след шест месеца, бе убеден да приеме да преподава философски науки във Висшата църковна школа, заслужавайки си така, заради обилните си познания, прозвището Философ, с което е познат до днес. По-късно той бе натоварен от императора и от патриарха с мисия при сарацините. След като изпълни та-

зи задача, той се оттегли от обществения живот, за да се приbere при по-големия си брат Методий и да води с него монашески живот. Обаче заедно с него той бе повторно включен в една византийска делегация, изпратена при хазарите, като специалист по религиозните и културните въпроси. През престоя си в Крим те бяха убедени, че в Херсон са открили черквата, където е бил погребан свети Климент, папа и мъченик Римски, погребан в тази далечна страна; изровиха и взеха със себе си тленните му останки (виж Vita Constantini VIII, 16-18; Constantinus et Methodius Thessalonicenses, Fontes, recensuerunt et illustraverunt Fr. Grivec et Fr. Tomsic (Radovi Staroslavenskog Instituta Knjiga 4,

обходимите за богослужението текстове от Свещеното писание, които бяха подготвили и превели на старославянски език, написани на една нова азбука, която отговаряше отлично на звуковете на този език. Мисионерската дейност на двамата братя бе съпроводена от забележителни успехи и както трябваше да се очаква, също и от трудности, които първоначалната евангелизация, проведена от близките Латински църкви, създаваше за новите мисионери.

Около три години по-късно, на път за Рим, те се спряха в Панония, където славянският княз Коцел - побягнал тук от важно-то гражданско и религиозно средище Нитра - ги посрещна най-гостоприемно. След някол-

отпочне следващия етап сам, тъй като по-малкият му брат, тежко болен, едва успя да положи монашески обети и да облече монашеска дреха, понеже умря в Рим малко по-късно, на 14 февруари 869 г.

6. Свети Методий остана верен на думите, които Кирил му бе казал на смъртното си легло: „Ето, брате, ние бяхме една двойка, впрегната да тегли една бразда. Аз привършвам дните си и падам на нивата. Ти пък обичаш търде много планината; но недей заради планината да изоставиш своето учителство, защото чрез него можеш по-добре да се спасиш“ (виж Vita Methodii VI, 2-3; пак там, стр. 225).

Хиротонисан епископ за територията на древната Панонска

г. Методий бе повикан ад лимина апостолорум (сиреч до Апостолския праг - папското седалище), за да изложи още веднъж лично целия въпрос пред Иоан VIII. След като бе оправдан от всички обвинения, в Рим той изпроси от папата обнародването на апостолическото писмо Индустрис тue (виж Magnae Moraviae Fontes Historici, том 3, Брно 1969 г., стр. 197-208), кое то поне в общи линии възвързаше правата, дадени от неговия предшественик Адриан II, що се отнася до ползването на славянския език в свещената литургия.

Подобно одобрение за напълно законното държание на Методий и за правоверието на неговото учение се получи също по време на посещението му в Цариград през 881 или 882 г. от византийския император, както и от патриарх Фотий, тогава нариращ се в пълно общение с Апостолическия престол. Той посвети последните години от живота си най-вече на други преводи на Свещеното писание и на липтургичните книги, на съчинения на Църковните отци, а също и на сборника от византийски църковни и гражданска закони, известен като Номоканон. Загрижен за бъдещето на отпочнатото дело след смъртта му, той посочи като свой приемник ученика си Горазд. Почина на 6 април 885 г., бидейки в служба на Църквата, установена от него сред славянските народи.

7. Далновидната му дейност, дълбоката му и правоверна доктрина, уравновесеността, апостолическата ревност, смелото великолудие му заслужиха признателността и доверието на римски папи, на цариградски патриарси, на византийски императори и на различни князе на новите славянски народи. Поради това Методий се явя като водач и законен пастир на Църквата, която през онова време пускаше корени сред тези нации, и е всеобщо зачитан заедно с брат си Константин като възвестител на Евангелието и учител „от Бога и от свети апостол Петър“ (виж Vita Methodii VIII, 1-2; посочено издание, стр. 225) и като основа за пълното единство между новооснованите Църкви и по-старите Църкви.

Поради това „мъже и жени, малки и големи, богати и бедни, свободни и роби, вдовици и сираци, чужденци и местни, недъгави и здрави“ (виж Vita Methodii XVII, 13; пак там, стр. 237) образуваха множество, което със сълзи и песни придвижаваше до мястото на погребението му добрия учител и пастир, който беше станал „всичко за всички, за да спаси всички“ (виж Vita Methodii XVII, 13; I Коринтия 9, 22).

Истина е, че делото на светите братя след смъртта на Методий претърпя голяма криза и преследването на неговите ученици стана тъй жестоко, че последните трябваше да напуснат полето на своята мисионерска дейност. Обаче техният пастирски метод, целящ възвествяването на Богооткровената истина на новите народи - зачитайки тяхната културна самобитност - остава жив образец за Църквата и за мисионерите от всички времена.

Из енцикликата

„Славянските апостоли“
на Йоан-Павел II, 1985 г.

Светите Кирил и Методий

Животописни бележки

Zagreb 1960, стр. 184), които щаяха след това да придружават двамата свети братя в предстоящото им мисионерско пътуване на Запад до деня, когато успяха да ги положат тържествено в Рим, предавайки ги на папа Адриан II.

5. Събитието, което щеше да реши цялата следваща насока на живота им, бе молбата, отправена от Ростислав, княз на Велика Моравия, до император Михаил III да проводи на неговите народи „епископ и учител...“, който да им обяснява на течен език истинската християнска вяра“ (виж Vita Constantini XIV, 2-4; пак там, стр. 199 и следваща).

За целта бяха избрани светите Кирил и Методий, които с готовност приеха, тръгнаха и още през 863 г. пристигнаха във Велика Моравия - държава, която по онова време включваше различни славянски народи от Централна Европа, на кръстопътя на взаимните влияния между Източна и Запада. Те поеха сред тези народи онази мисионерска дейност, на която и двамата посветиха останалите си години, прекарани сред пътувания, лишения, страдания, ненавист и преследвания, които що се отнася до Методий, достигнаха дори до жесток затвор.

Всичко това те понесоха с търъда вяра и несломима надежда в Бога. Наистина, те се бяха добре подгответи за посрещането на възложената им задача: носеха със себе си не-

Паметник на светите братя Кирил и Методий в Свалајва, Украйна

ко месеца поеха отново пътя за Рим заедно със своите ученици, за които желаха да получат свещени чинове. Пътят им ги доведе във Венеция, където трябваше да водят публичен спор относно обновителните предпоставки, от които се ръководеше мисионерската им дейност. В Рим те бяха приети най-радушно от папа Адриан II, който междувременно бе наследил папа Николай I. Той одобри славянските липтургични книги, като нареди да бъдат тържествено положени на олтара в черквата „Света Мария Фатне“, наречена днес „Санта Мария Маджоре“, и препоръча техните ученици да бъдат ръкоположени за свещеници.

Този етап от техните мъки приключваше най-благоприятно. Обаче Методий трябваше да

Германска княгиня - „придворен“ художник на Светия престол

Германската княгиня Глория фон Турн унд Таксис рисува папа Франциск, негови сътрудници, духовници, събития и обекти, свързани с Католическата църква. Тя рисува портретите с маслени бои, с пастел и с водни бои. 53-годишната княгиня е професионален художник и ревностна католичка. Нейните портрети, картини и рисунки, свързани с Католическата църква и ватикански официоз „Осерватор Романо“, се излагат в специална зала в Рим и се предлагат за продажба. Всяка творба се оценява на 1000 евро. През 2013 г. са продадени над 100 рисунки. Цялата сума Глория дарява на Папския съвет Cor Unum.

Папа Франциск е изпратил поздравително и благодарствено писмо до княгиня Глория с думите: „Ти си достойна дъщеря на Църквата! Бъди благословена!“

Петър КОЧУМОВ

Предсмъртното писмо на един млад свещеник до папа Франциск

Наскоро почина един млад неаполитански свещеник - дон Фабрицио де Микино, роден на 8 септември 1982 г. Хиляди се стекоха в Понтчели, за да му отдадат последния си поздрав в базиликата „Дева Мария Снежна“, където той бе енорийски викарий. Последните месеци от живота си младият дон Фабрицио изживял при крайни мъки, но все така с голяма вяра и душевна сила. Бил винаги усмихнат, винаги готов да каже добра дума на родители и приятели, които го посещавали до последното му дихание. Нямаше да ви разказваме всичко това, ако не беше трогателното писмо, което дон Фабрицио изпрати на папа Франциск малко преди да напусне този свят, и което получи широка гласност в медиите в Италия. Нека се учим на Христовата любов от този млад свещеник. Той ни показва как можем като християни да живеем страданието и да го поднасяме за другите с любов.

**Do Негово светейшество
папа Франциск**

Свети отче,

Във всекидневните си молитви, които отправям към Бог, не спирам да се моля за Вас и за служението, което самият Господ Ви довери, та винаги да Ви дава сила и радост да продължавате да известявате благата вест на Евангелието.

Казвам се Фабрицио Де Микино и съм млад свещеник от диоцеза на Неапол. На 31 години съм, а от пет години съм свещеник. Изпълнявам службата си при архиепископската семинария в Неапол като преподавател на група дякони, която е в енорията на Понтчели, нарираща се в западната периферия на Неапол. Енорията, във възпоменание на чудото, станала на Есквилинския хълм, е кръстена на Снежната Божия майка и през 2014 г. ще чества първото десетилетие от коронясването на дървената статуя от 1500 г.,

която е толкова скъпна на всички, живеещи тук.

Понтчели е един разграден квартал, с голяма престъпност и бедност, но всеки ден откривам истинската красота да виджда това, което Господ прави в тези хора, които се повърояват на Бог и Божията майка.

Също и аз, откакто съм в тази енория, непрекъснато разширявах своята доверяваща се любов към Небесната майка, изпитвайки също и в моите трудности нейната близост и закрила. За съжаление вече три години се боря с една тежка болест - тумор във вътрешността на сърцето, а от няколко месеца - и девет метастази в черния дроб и далака. През тези нелеки години обаче никога не изгубих радостта от това да бъда вестител на Евангелието. Дори в умората наистина чувствам тази сила, която не идва от мен, а от Бог, Който ми позволява да изпълнявам с простота своето служение. Има един библейски стих, който ме придвижава и който затвърждава доверието ми в силата на Господ, и той е от Йезекиил: „Ще ви дам ново сърце и нов дух ще ви дам; ще взема от вашата пълт ка-

менното сърце и ще ви дам сърце от пълт“ (Иез. 36, 26).

В този период от време много близо до мен усещам присъствието на моя епископ кардинал Крешенцио Сепе, който постоянно ме подкрепя, въпреки че понякога ми казва да си почина малко и да не се преуморявам прекалено.

Благодарейки на Бог, моите близки и приятели свещеници ми помагат и подкрепят най-вече когато преминавам различни терапии, споделящи с мен моментите на неизбежно страдание. Също и лекарите много ми помагат и правят всичко, за да намерят правилните лечения, за да ми ги приложат.

Свети отче, ще бъда малко по-дълъг в това мое писмо, но исках само да Ви кажа, че поднасям на Господ всичко това за доброто на Църквата и по един особен начин - за Вас, Господ да Ви благославя винаги и да Ви придвижава в тази служба на служение и любов.

Моля Ви във Вашите молитви да добавите и мен; това, което искам всеки ден от Господ, е да бъде Неговата воля - винаги и въпреки всичко. Истината е, че често не моля Бог за моето оздравяване, а Го моля за силата и радостта да продължавам да бъда истински свидетел на Неговата любов и свещеник по Неговото сърце.

Бидейки сигурен във Вашите бащини молитви, с обич Ви поздравявам.

Дон Фабрицио де Микино

Източник: Facebook/Famiglia Cristiana

**Превод от италиански:
www.catholic-news.bg
По www.catholic-news.bg**

В ногрена на хората, търсещи закрила и убежище в България

В резултат на обявения от Католическата църква в България Апел за подкрепа за хората, търсещи закрила и убежище в България, който протече в периода 24 септември - 31 октомври 2013 г., бяха дарени и събрани общо над 100 чантан и чували с дрехи, якета, одеяла, посуда и детски играчки, събрани в общо три енории. По обявената в апела банковска сметка до 31 октомври 2013 г. беше постъпила общата сума от 290.00 лв., дарения от енория „Успение Богородично“ - София, и от индивидуални дарители.

Даренията, които отговаряха на належащите нужди на бедстващите хора, като одеяла, зимни якета, посуда и играчки, бяха транспортирани в два микробуса и раздадени в центъра за временно настаня-

ване на хора, търсещи закрила, и бежанци „Военна рампа“ в София. Друга част от събранныте дрехи остават на съхранение и ще бъдат допълнително раздадени на нуждаещите се.

На призыва на апела на Католическата църква в България се отзова международната мрежа на „Каритас“, която осигури допълнителни средства. Благодарение на това съдействие над 350 семейства и 80 несемейни хора, настанени в центъра за временно настаняване в Харманли, ще получават в продължение на четири месеца хляб (три пъти седмично) и пресни плодове (веднъж седмично), от които имат най-голяма нужда. Набраната от апела сума също ще бъде използвана за тези нужди.

„Каритас“ - България

Тайната на християнското съвършенство

От стр. 1

ководи света и държи в Своята всемогъща ръка всички създания: „Не две ли врабчета се продават за един асарий? И ни едно от тях няма да падне на земята без волята на вашия Отец; а вам и космите на главата са преоброени“ (Мат. 10, 29-30). В притчите на Исус Бог е понякога представян като Цар, друг път като Господар, но Той е представян преди всичко като Отец на семейството. Никъде това божествено бащинство не е описано по-красиво и вълнуващо от Притчата за блудния син, която бихме могли да наречем по-скоро Притча за милосърдния баща. Благата вест на Спасителя е разтърсваща и пълна с надежда: тя преобразява уплашените служители на Господ Саваот в синове на Бог, които стават такива в Сина и чрез Него, защото „робът не пребъдва вечно въкъщи, синът пребъдва вечно“ (Йоан 8, 35).

Евангелието обаче сякаш не се задоволява с това, то отива още по-далеч, откривайки, че Бог е Отец до степен,

която не бихме предполагали. То носи въсъщност дълбоко в себе си скрита тайната на божественото бащинство, едно отношение на Отца и Сина, което ще преобрази и нашето отношение с Него. В Евангелието виждаме, че Исус сякаш предпочита да говори за Бог, наречайки Го „Отец“. Би ли могъл да говори за Него другояче? И дори когато не говори, всеки Негов жест, цялото му поведение постоянно ни открива това отношение към Бог, което е изцяло синовно.

Когато Исус говори за Свого съществуване, говори ни за Отца. На Велики четвъртък, седейки на масата със Своите ученици, сякаш хвърля поглед върху цялото Си земно съществуване и го характеризира с тези няколко думи: „Излязох от Отца и дойдох на света; пак оставям света и отивам при Отца“ (Йоан 16, 28). Вътрешният живот на Исус би могъл да се обобщи като едно постоянно общение с Отца, общение, в което Той включва и Своите братя, както го вижда-

ме в молитвата „Отче наш“. Той е Син на Отца, но също така и Негов Слуга, Негов Свидетел и същевременно Този, Който е едно с Отца: „Аз и Отец едно сме“ (Йоан 10, 30).

Според Светото евангелие християнският живот е животът на дете Божие. Християнинът е този, който живее синовни отношения с Бог. Дори и моралното съвършенство е дълбоко преобразено. То вече не е един абстрактен идеал, а достигането до живо подобие с Отца: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец“ (Мат. 5, 48). Трябва да подражаваме на Отца дори и в това, което е трудно за подражание, а именно да общуваме неприятелите си: „Обичайте враговете си, благославявайте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят... Защото Той осътавя Своето слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни“ (Мат. 5, 44-45). Защото

именно така „ще бъдете синове на вашия Отец Небесен“ (пак там).

Не става въпрос за това да придобием божествени качества с нашите усилия. Трябва да станем подобни на Бог „отвътре“. Как? Оставяйки се да бъдем изпълнени с интимното присъствие на Отца, което ни носи благодатта. От този момент това, което е важно в духовния живот, е не толкова степента на моралното съвършенство на християнина, колкото дълбочината на личната му вяра в божественото бащинство. Разбира се, грехът продължава да създава в нас зони, които не отговарят на подобието ни с Отца. Но синовният дух спасява и това. Достатъчно е да не се предадем на комплекса за виновност, както го изразява Исус в Притчата за блудния син: „Не съм повече достоен да бъда Твой син, направи ме един от Твоите слуги“, а да приемем да бъдем простени и отново приети от Отца като Негови деца. Това, което може да вдъхне на

човека желание да излезе от греха си, е да осъзнае, че Бог наистина го смята винаги за Свое дете, дори и сред нищетата му. Грехът не е само акт, но е едно състояние, състояние на отделяне от Бог, на неприемане на любовта и прошката Му и следователно е съзнателен отказ от бащинството Му. Ето защо християнският живот изиска да бъде напълно живян в присъствието на Отца. Изиска едно постоянно съсредоточаване върху непрекъснатата взаимна размяна на погледи с Него: „А ти, когато постиши, помажи главата си и умий лицето си, та да се покажеш, че постиши, не пред човеците, но пред твоя Отец, Който е на тайно“ (Мат. 6, 17-18). Всички дела в живота ни трябва да носят печата на синовната връзка с Отца, така че и други хора да се обърнат към Него: „Тъй да светне пред човеците светлината ви, та да видят добрията ви дела и да прославят Небес-

На стр. 8

Eвангелието за Закхей (Лк. 19, 1-10) ни представя една среща. Срещата на Бог с човека, среща жела на, изстрадана, животоносна, спасителна. Бог търси човека от века, Той иска да сподели радостта си, да сподели пълнотата Си с него. В Откривението на апостол Йоан Бог казва: „Ето, стоя пред вратата и хлопам: ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него; и той с Мене“ (Откр. 3, 20). Трапезата от античността е символ на общението, на близостта, на споделянето на благата и радостта. Бог иска да ни дари радостта Си, радост, която е неспирна, незалязваща, вечна, не мимолетна, в противовес с тази - временната, плод на притежаването, на властта, на парите, на удоволствията. Човекът също търси Бог, усеща болезнено притегляне към това, което го надхвърля, към това, което остава винаги по-голямо, по-възвишено, по-свято. Когато към светостта се вижда дори в етимологията на името Закхей, произведено от еврейската дума „заккай“, означаваща нещо чисто, нещо свято. Личната среща с Христос е наречена още „ново раждане“, ново начало, нова надежда. Това е среща, акт на вяра, акт на пълно доверяване, акт на преоткриване смисъла на живота, на потапяне в радостта на Господа, миг, който желаем никога да не спира. Веднъж познали добротата и красотата в Христос, ние откриваме и контрастата, който е в нас. Откриваме непълнотата, недостатъчността в нас, откриваме греха, откриваме това, което ни тежи, което ни дърга надолу; затова и срещата с Христос е тази, която прощава, която освобождава, която пречиства, която облекчава това на. Веднъж срещнал любящия и същевременно прощащ поглед на Христос, Закхей е сякаш готов да полети, неговата радост е - бихме казали - луда. Любовта и прошката на Христос са големи, затова и щедростта на Закхей в отговор ще бъде голяма. Той ще въздаде повече от необходимото, от съразмерното, защото и радостта му от прошката на Христос бе повече от очакваното, повече от естественото. Христианският морал, нравственост, справедливост и закон са плод от срещата с Христос, който ни спасява, прощавайки ни грехо-

„Исус и Закхей“, худ. Никола Фонтен

Да излезем от анонимността

вете. Само повярвали наистина в Неговата любов, доброта, истина и милост ние ще сме в състояние да отговорим подобаващо с живота си, с делата си по причина на приятата среща с Христос, която преобразява, която те кара и ти да бъдеш като Него, и ти да правиш като Него, и ти да обичаш като Него.

Но какво кара Исус да бъде такъв, какъвто ни Го представят Евангелията? Причината е Неговата същност - Любовта. Тя е, която Го кара да постъпва като обичащ. В погледа на Исус, търсещ погледа на Закхей, няма порицание, няма язвителност, няма осъждане; има любов, има добронастъреност. Самоосъждането на Закхей ще дойде след срещнатите погледи. Чувството за вина ще изкристиализира на фона на милостта и съвършенството Христови. Затова можем да кажем, че любовта и вярата в Христос предхождат морала, защото го правят възможен. Да постъпваш морално, означава да постъпваш така, както постъпва обичащият.

За влюбения не е нужно да следва някакви предписания и норми, за да се хареса на любимата. В любовта си той е готов на всичко, дори на повече от предписаното, повече от

справедливото, от нормалното, от природното. Любимият не може да направи нищо в ущърб на любимата, той най-малкото ще е справедлив спрямо нея, и то защото я обича, а не защото законът изисква това. И всичко това се случва в рамките на свободата, на ненасилето, защото не може да има истинска любов по принуда, по необходимост, поради интереси, по причина на взаимноизгодни споразумения. Не можем да кажем, че Христос поглежда към Закхей само защото той предварително се е разкаял. Тук няма спогодба, няма премерена взаимност. Исус е, Който дарява любовта Си безвъзмездно, по благодат,gratis. Той е, Който потърси погледа на Закхей; Той е, Който направи първата крачка; Той е, Който дойде да подири и спаси погиналото. След което Бог очаква нашия отговор да Го приемем или не - пак в рамките на свободата, без принуждение, защото отговор с любов на любов е възможен само тогава. Исус доказа любовта си на Кръста, умирайки за всички, прощавайки на всички. Не умря само за предварително определения брой бъдещи покаяли се грешници, Той не постави условието, че умира само за тях,

вразумилите се. Не, любовта и прошката Му са отправени към всички, Бог иска всички да се спасим. Той очаква нашия прием или отказ отново в рамките на свободата, защото никой не може да бъде спасен насила, пряко волята му. Бог желае и чака както бащата, чакащ на прага завършването на блудния син. Човешката справедливост не е предварително условие за Неговата всемилост, но само плод от приятата благодат, допусната от човека да достигне в сърцето му. Изкачването по смоковницата от Закхей не бе плод на просто любопитство - това бе едно търсене, едно усилие, изискващо жертви, изискващо терзание, път на съзряване, на самоосъзнаване. В подножието на смоковницата той оставил върхната си дреха, оставил имиджа си на преуспял и здравомислен човек, оставил това, което му тежеше - греха, порока, забогатяването на гърба на другия. Вярата му набираше сили, преодоляваше задръжки и предразсъдъци. Търсенето на погледа Христов минаваше през оголване и уязвимост, през изкарване на показ на прикритото, символизирано от покатерването на дървото. Стремежът към срещата с Истината

не можеше повече да бъде спрян от никакво шушукане, от никакво сочене с пръст, от никакво „какво ще кажат другите“. За Исус не оставаше друго, освен да кимне с одобрение, да потвърди решимостта на Закхей - така, както свещеникът в изповедта констатира разкаянието, достигнатия катарзис и дава разрешението, освобождението от вързките на греха, произнасяки формулата „absolutionis“. Не е той агентът (главният герой), но само гарантът, че молбата на каещия се е чута и удовлетворена. Следва причастието - Закхей, слез! Защото искам да сподели трапезата ми - пълното общение - пълно, без да има повече преградата на греха. Евхаристията е участие в Тялото Господне, ставане едно с Него, затова и недостойните не се допускат. Желанието Господне е Закхей веднага да сподели радостта Му, да седне на общата трапеза.

Кардинал Ратцингер, почетният папа, в една своя проповед сравнява по-честото причествяне при католиците със Закхей, който, поканен от Христос да сподели трапезата, с готовност веднага слиза от смоковницата. Докато при православните отговорът е като този на стотника от друг евангелски епизод, очакващ изцерението от Христос на слугата му, с думите: „Господи, не съм достоен да влезеш под мя покрив, но кажи само една дума и слугата ми ще оздравеет!“

И двете поведения са правилни, без противоречие, макар и различни. Бог ни очаква на евхаристичния банкет, поканени са всички и храна има в изобилие. Бог желае да се насятят всички, да споделят благата Му, да споделят любовта Му. Второто отношение пък е смиренето и богобоязливостта, чувството за това, че Бог остава винаги една тайна, която ни надскача, изпитвайки вътрешното опасение, че не сме дотам чисти, че да се пречистим, за да станем едно с Тялото на Христос, Съвършения и Светия.

И ще завърша с въпросите - дали наистина търсим Христос, дали очакваме да Го срещнем, или никак си предпочитаме да се слеем удобно с тълпата, оставайки уж ненатрапчиво настани само и само за да не срещнем погледа Му, защото срещнем ли Го, това означава промяна, означава сътресение, криза, болка, означава да не можем да останем в анонимност, в апатия, в stand by? А това коства, това тежи и обезпокоюва, макар и да спасява.

Отец Петко ВЪЛКОВ

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1483)
февруари 2014 г.

Вяра и любов: „Ние сме длъжни да полагаме душите си за братята“ (1 Йн. 3, 16)

От стр. 1

стил на нашите действия, правим място за сърцето на Христос, а нашето запламтява, като по този начин даваме своя принос за идването на Божието царство.

4. За да растем в нежността, в уважителното и чувствително милосърдие, ние имаме един христиански модел, към който уверено можем да обърнем поглед. Това е майката на Исус и наша Майка, откликваща на гласа на Бог и на нуждите и труд-

ностите на своите деца. Дева Мария, движена от Божието милосърдие, Което в нея стана Път, забравя себе си и тръгва бързо от Галилея към Иудея, за да види и помогне на братовчедка си Елизавета; ходатайства пред своя Син на сватбата в Кана, когато вижда, че виното е свършило; през целия си живот носи в сърцето си думите на стареца Симеон, който предвещава, че меч ще проникне душата й, и твърда остава в подножието на кръста на Иисус. Тя знае много

добре този път и затова е Майка на всички болни и страдащи. С доверие и със синовна преданост можем да се обърнем към нея, сигурни, че ще ни помогне, ще ни подкрепи и няма да ни изостави. Тя е майка на Разпъната и Възкръсната Христос - остава до нашия кръст и ни придружава по пътя към възкресението и вечния живот.

5. Свети Йоан - ученикът, който беше с Дева Мария в подножието на кръста - ни води към изворите на вярата и любовта, до сърцето на

Бог, Който „е любов“ (1 Йн. 4, 8.16), и ни напомня, че не можем да обичаме Бог, ако не обичаме братята. Който стои под кръста с Дева Мария, се научава да обича като Иисус. Кръстът „е сигурността на вярната Божия любов към нас. Любов, толкова голяма, че влиза в нашия гръх и го прощава, влиза в нашето страдание и ни дава сили да го носим, влиза дори в смъртта - за да я победи и да ни спаси... Кръстът Христос ни кани да се оставим да ни разрази тази любов, учи ни да

гледаме другия винаги с милосърдие и любов, особено страдащия и този, който се нуждае от помощ“ (Кръстен път с младежите, Рио де Жанейро, 26 юли 2013 г.).

Поверявам този XXII световен ден на болния на застъпничеството на Богородица, така че да помага на болните хора да живеят собственото си страдание в общение с Иисус Христос и да подкрепят онези, които се грижат за тях. На всички - болни, медицински персонал и доброволци, сърдечно давам моите апостолически благослови.

Йероним Емелиани

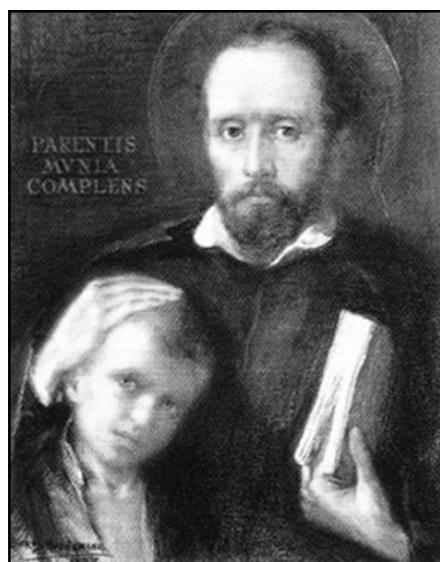
Свети Йероним Емелиани е роден в 1486 г. и произхожда от видна венецианска фамилия. Бил е войник, известен с храбростта си. По време на едно дълго пленничество променя житейския си мироглед под ръководството на свой приятел, бъдещия папа Павел IV. Отдава се на покаяние и служба на близкия. Грижи се за болни, безпризорни и урежда домове за сираци. Тъй като се нуждае от помощ за дейността си, в 1528 г. основава манастир на действащите клирици при Сомаска до Бергамо. Умира на 8 февруари 1537 г. в Сомаска.

За света съществува следната легенда. Йероним бил известен с духовната и физическата си красота. След смъртта на баща му набожната майка му осигурила необходимото образование и възпитание при високо образовани и приложни учители, които да го поучат в страхопочитание и уважение на Бог и любов към Божията майка.

Но против волята на майка си Йероним се посвещава на военна служба и участва в поход във Франция. Той бил известен като войник, презиращ опасностите, не признаващ силата на врага. Участвал сърцато и в ръкопашни боеве, но славата му се помрачава от гордост и други пороци. Сълзите на майка му не трогнали душата му, само думите на началника му били способни да го отклонят от порока. Той бързо бива отличен и назначен за комендант на крепостта Кастелнуово. В 1508 г. защитил смело мястото си отново във френската армия, но във войната попада в плен и е затворен в тъмница.

В затвора - нещастен и самотен, с тежка верига на врати, без добра дума от никого -

е зашеметен от страдания. С въздишки си мисли за божия съд след смъртта, която очаква. Аргументът го напуска и той с каеща се душа си спомня сълзите на майка си и думите й: „Сине, приеми застъпничеството на Божията майка - тя ще те брани от всички опасности.“ Той коленичи и се моли горещо в тъмната килия, като обещава на Мария и Исус, ако остане жив, да отиде на поклонение в Тревизо, за да

благодари за избавлението си.

След освобождението си Йероним прекъсва връзките си със света, напуска военната служба и чрез молитва, учение и благотворителни дела се подготвя за свещеник.

А нещастието цари навред след войната - много деца са останали сираци, има скитащи просъщи, гладни и безпризорни. Йероним наема къщи, където прибира осиротели деца, дава им прехрана и става тяхн духовен баща. Възпитава децата в молитва и труд. Създава им режим: сутрин - молитва, литургия, закуска, учение и работа, а по време на ра-

бота ги учи да се молят или да пеят духовни песни. Преподава им катехизис, един път в месеца ги води на изповед, а когато настъпи определеното време - в бели дрехи ги води на Първо причастие. Всичко това отлично му се удава. След като спечелва любовта на децата и урежда наследството на къщите, тръгва само с дисаги на гърба си с най-необходимото, за да разпространява делото си. Смирението му е толкова голямо, че той се преструва на глупав, за да му се присмиват и унижават. Но любовта му не секва - той продължава да организира домове за сираци и бездомни в Милано, Павия, Верона. От епископите получава разрешение да обяснява катехизиса на народа в страната. Закрилян от съмишленици, обикаля от село на село и с една камбана звъни, за да събира хората и да обяснява катехизиса. После се включва в работата на полето със селяните и докато работят, под негово ръководство размишляват, молят се и пеят. Посещава болни и ги изцерява.

За да има успех делото му, основава манастир за обучение на клирици в Сомаска до Бергамо. Господ благославя конгрегацията чрез Пий V в 1568 г. Конгрегацията приема устава на свети Августин и бързо се разраства - организират се много домове за армията, за сираци, болни и страдащи.

Светецът се изобразява с верига. Патрон е на Тревизо и Венеция. От 1928 г. е особен покровител на сираци и пропаднала младеж. Паметта му честваме на 8 февруари.

Мая РАЙКОВА

и да се помолят пред нейния образ, в основата на който пише на български „Майко Божия, моли се за нас“.

Нашата група бе разнородна - вярващи от различни енории в България, както източни, така и западни католици, православни. Освен нашия епископ Христо Пройков с нас бяха енорийските свещеници възкресенци на Бургас и Варна - отец Михал и отец Яцек, енорийският свещеник пасионист на Ореш - отец Енцо заедно със сестра Божена, отец Георги от Казанлък и един православен свещеник от Белене - отец Трайчо.

Освен на радостното събитие в Назарет имахме благодатта да бъде отслужена и да участваме в Божествена литургия на български както там, така също и на брега на Генисаретското езеро, в черквата „Рождество Христово“ във Витлеем и на Божи гроб.

Благодаря на Бог и за всичката благодат, която Той ни дари - както на нас, физически присъствалите, така и на тези, които всеки от нас носеше в своето сърце, а също и на цялата ни родина.

Майко Божия, моли се за нас!

Весела САДОВСКА

Помогни на болен и самотен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом. Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори.

Нека заедно помогнем на възрастните хора да изживеят старините си спокойно. В грижа и обич.

Защото СМЕ ХОРА!

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни възрастни хора. Подробна информация можете да прочетете на www.homecare.caritas-bg.org

С Кръщението всички сме призвани да бъдем мисионери

Папа Франциск поучава

Кръщението е дар, а чрез него „всички в Църквата сме апостоли и мисионери, всеки на мястото, отредено му от Бог“. Това каза папа Франциск на генералната аудиенция на 15 януари на площад „Свети Петър“ пред повече от 50 хиляди вярващи и поклонници от цял свят. Както на предишните аудиенции, така и днес папата обиколи площада с открит джип, целувайки и благославяйки децата. Катехистичното размишление той посвети отново на тайнството Кръщение, чрез което ставаме „членове на тялото Христово и на Божия народ“, каза папата.

„Както животът се предава от поколение на поколение, така и чрез Кръщението се предава благодатта“, посочи папа Берголио. От момента, в който Иисус изпраща своите ученици да кръщават, до днес съществува една „верига за предаване на вярата чрез Кръщението и всеки е звено от

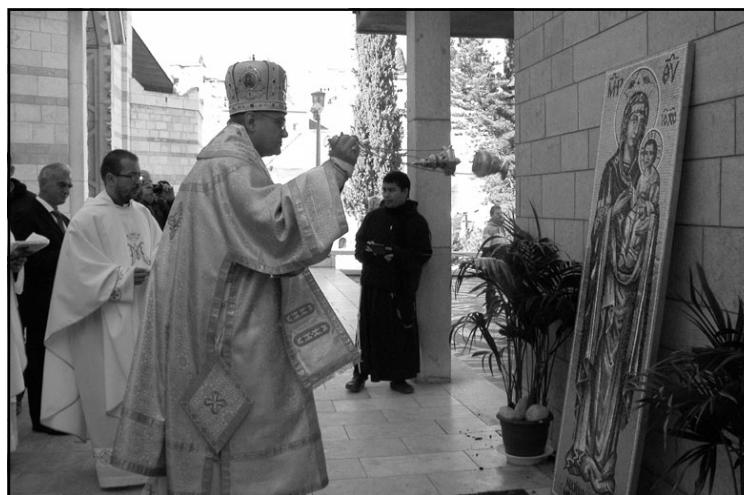
ней“. „Тази Божия благодат и тази вяра трябва да предаваме на нашите деца, а те на техните.“ Това е така, обясни Светият отец, понеже „Кръщението ни помага да станем част от Божия народ, който предава вярата. Един Божи народ, който върви и предава вярата“.

Кръщението ни помага да навлезем и в едно „общностно измерение“, защото „никой не може сам да се спаси“, изтъква папата. Ние сме общност от вярващи, в която споделяме красотата на една любов, която предшества всички, но която същевременно изисква от нас да бъдем проводници на благодатта въпреки нашите ограничения и грехове.

Християнската вяра серажда и живее в Църквата, а чрез Кръщението семействата и енориите честват включването на нов член в тялото Христово, в Църквата и в Божия народ.“

За образец, който показва „важността на кръщението на Божия народ“, папата посочи Япония, чийто народ е жертва на жестоки преследвания през XVII в. Това е време на „многобройни мъченици, клирът е експулсиран, а много миризи са убити“, така че в Япония не остава нито един свещеник, поясни той. „Тогава общността минава в нелегалност, съхранявайки вярата и молитвата, а при раждането на дете майката и бащата го кръщават, защото ние всички можем да кръщаваме. Когато след около 250 години мисионерите се завръщат в Япония, хиляди християни излизат на яве и Църквата разцъфтява. Те са оцелели с благодатта на Кръщението! Божият народ предава вярата, кръщава своите деца и върви напред.“

Това е „поучителна история за всички“, каза Светият отец, а при поздравите към присъстващите се обърна към поклонниците от Йордания и Светата земя с думите: „Поучете се от Църквата в Япония. Когато трудностите и преследванията се приемат с посвещаване, доверие и надежда, те пречистват вярата и я усилват. Бъдете истински свидетели на Христос и Неговото евангелие, истински чеда на Църквата, готови да дадат смисъл на своята надежда с любов и уважение.“

ПОКЛОНИЧЕСТВО В НАЗАРЕТ

тоящ светец Йоан XXIII.

Мозайката с иконата бе осветена на 17 декември 2013 г. и ще бъде поставена редом до иконите от Франция и Етиопия, съвсем близо до входа на базиликата, от дясната страна на статуята на Богородица в двора на черквата. Желая на всички български поклонници, четящи това, да я открият

Освен на радостното събитие в Назарет имахме благодатта да бъде отслужена и да участваме в Божествена литургия на български както там, така също и на брега на Генисаретското езеро, в черквата „Рождество Христово“ във Витлеем и на Божи гроб.

Благодаря на Бог и за всичката благодат, която Той ни дари - както на нас, физически присъствалите, така и на тези, които всеки от нас носеше в своето сърце, а също и на цялата ни родина.

Майко Божия, моли се за нас!

Весела САДОВСКА

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1483)
февруари 2014 г.

Тайната на християнското съвършенство

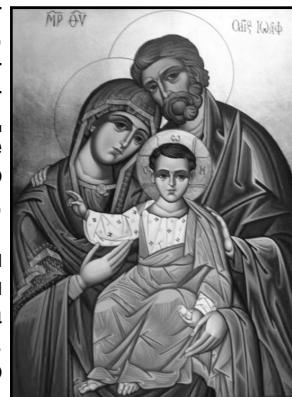
От стр. 5

ния ваш Отец" (Мат. 5, 16). Различните дела в нашия живот би трябвало да намират своята дълбока причинност във волята на Отца. Да действаш за Отца, да действаш в присъствието на Отца, да се стараеш преди всичко да изпълниш Неговата воля: "Първом търсете Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се пригадае" (срв. Мат. 6, 33). Всекидневието ни трябва да е проникнато от синовно доверие във всеки момент: "Затова ви казвам, не се грижете за душата си, какво да ядете и да пийте, ни за тялото си, какво да облечете... Защото вашият Небесен Отец знае, че имате нужда от всичко това" (виж Мат. 6, 25-32).

Евангелието ни учи да направим и нашата молитва напълно синовна. Тя е преди всичко търсене на Отца, както в личната си форма: „Ати, когато се молиш, влез в скришната си стая и като заключиши вратата, помоли се на твоя Отец, Който е на тайно“ (Мат. 6, 6), така и в обществената: „Ако двама от вас се съгласят на земята да попросят нещо, каквото и да било, ще им бъде дадено от Моя Отец Небесен“ (Мат. 18, 19). Тъй като в молитвата си се обръщаме към Този, Който е нашият Небесен Отец и Който по-добре от нас знае от какво се нуждаем, тя е пълна с доверие и отдаване. Чувстваме се напълно разбрани, не ни е дори необходимо да добавим точка след изречението: „А кога се молите, не говорете излишно като езичниците, защото те мислят, че в многословието си ще бъдат чути. Прочее, не бивайте тям подобни, защото вашият Отец знае от какво имате нужда още преди да поискате от Него“ (Мат. 6, 7-8). Молитвата е едно предаване се-бе си на Бог, Който е нашият Отец, така както и предаването ни на Него е сякаш една молитва, обградена целия ни живот.

Бог Отец е също така Този, Който един ден ще ни съди според това, което сме направили за Него, давайки ни награда, прощавайки ни в мярката, в която ние сме простили на другите. И макар че Иисус получи от Отца право да ни съди в последния ден, Той ще го прави пред Отца и от Негово име. Като наш застъпник пред Отца Той ще ни каже от Негово име: „Дойдете вие, благословените на Отца Ми“ (Мат. 25, 3) и ще ни даде в Царството Си места, определени за нас от Отца. И как да разбирараме вечния ни живот, ако не под формата на това постоянно общение на любов между Отца и Сина, при което избраниите ще носят на челото си написано името на Сина и това на Отца? Да, в небето ние отново и винаги ще живеем като синове в Сина.

Но как да влезем в това бо-

жествено семейство? Трябва отново да се родим, както самият Иисус го обясни на Никодим. За да влезе в едно семейство, детето трябва да се роди. За да влезем в семейството на Бог, трябва непременно да се родим: „Ако някой не се роди от вода и Дух, не може да влезе в царството Божие“ (Иоан 3, 5). Но това раждане не зависи от нас, то ни е дадено. Нито кръв, нито човешко желание могат да допринесат за това. „А на всички ония, които Го приеха, на вървящите в Неговото име

- даде възможност да станат чеда Божии“ (Иоан 1, 12). Този, който обича, е роден от Бог; този, който върши правда, е роден от Бог. Този, който върва, че Иисус е Христос, е роден от Бог. Това раждане се осъществява чрез водата и Духа, т.e. в Кръщението. Синовният живот, получен в кръщелните води чрез тайнствения допир със Сина Божи, расте и се развива в нас до размерите на Сина. Иисус е първороден измежду братята. Той е Този, Който вътре в нас управлява живота и поведението на Своите по-малки братя. Гледайки Го, слушайки Го, оставяйки Словото му да живее в нас, уподобявайки се на Него, ние ставаме все повече синове на Отца.

Тайнството Евхаристия до-усъвършенства тази близост със Сина Божи, наш Брат, чрез физическия контакт на нашето тяло с Неговото, което води до дълбока асимилация на Неговия синовен живот: „Както Мене е пратил живият Отец и Аз живея чрез Отца, тъй и който Мене яде, ще живее чрез Мене“ (Иоан 6, 57). Може да се каже, че приемайки Евхаристията, ние „ядем“ синовния живот, вкоренявайки се по този начин в духа на осиновяването, който е завършек на християнския живот. Чрез приемане на тайнствата всеки наш жест, всяко наше действие получава печата на син на Отца чрез Иисус Христос и в Него.

Това е тъй семпло. Защо да търсим нещо друго, защо да търсим други „рецепти“ и „тайни за постигане на съвършенството“? Ние сме неспособни чрез наши лични умения да прибавим дори и лакът към нашия духовен ръст. И при това стига само да се доверим на синовния живот на Иисус в нас. Независимо дали сме будни или спим, дали действаме или си почиваме, нека да преъдваме винаги в синовно предаване на Отца и зародишът на вечния живот, който е в нас, непрекъснато - макар и незабелязано - ще расте и ще се развива до постигане на своята пълнота. Само Този, Който ни даде способността да станем синове на Бог, може да ни даде да растем в Неговия живот.

Кармил „Свети Дух“, София

Папата обнови кардиналската комисия за Ватиканската банка

Папа Франциск обнови за следващите пет години кардиналската надзорна комисия за Института за религиозни дела (Ватиканската банка). Тя сега е съставена от кардинал Кристоф Шьонборн - архиепископ на Виена; кардинал Томас Кристофър Колинс - архиепископ на Торонто; кардинал Жан-Луи Торан - председател на Папския съвет за междурелигиозен диалог; кардинал Сантос Абрил и Кастро - протойерей на папската базилика „Санта Мария Маджоре“, и архиепископ Пиетро Паролин - държавен секретар на Ватикан.

От предишната комисия, подновена през февруари 2013 г. от папа Бенедикт XVI за пет години, остава само кардинал Торан. Нейни-

ят състав беше: кардинал Тарчизио Бертона - председател (държавен секретар на Ватикан); кардинал Жан-Луи Торан (председател на Папския съвет за междурелигиозен диалог); кардинал Одило Шерер (архиепископ на Сао Пауло - Бразилия); кардинал Телесфор Топо (архиепископ на Ранчи - Индия) и Доменико Калкано (председател на администрацията на материалните блага на Апостолическия престол). При подновяването на комисията, желано от папа Франциск, каза директорът на пресслужбата на Ватикан отец Федерико Ломбарди, не е определен председател; той ще бъде избран от самата комисия по време на следващите за- седания.

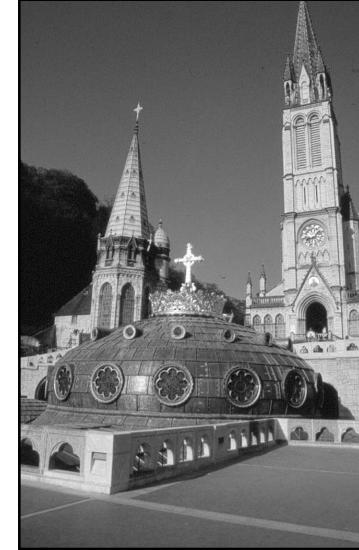
Лекува ли водата от Лурд?

От стр. 2

места в България. При това никой от получилите внезапно облекчение не е католик!

Първият случай е от времето, когато бях студент по физика в СУ през далечните 1972-1977 г. Живеех на квартира в едно много интересно семейство - Шипарови. Хазаинът, дядо Георги, беше на възраст малко над 90 години. Висок, строен и изключително интелигентен старец. Работил е като градинар при царете Фердинанд и Борис. Склерозата му беше донесла преди време. Отляхме й 500 мл и я заръчахме да я даде на болната - да я изпие на няколко пъти. Естествено, обяснихме й произхода на водата. Йовка (така се казва съседката) отиде и още същата вечер се върна. За нейна (и наша) изненада сестра й пила от водата и не повърнала! След около три дни Йовка ни каза, че за обща изненада на всички лекуващи лекари Антоанета е започнала да се храни нормално, не повърща, не е тежко на стомаха. Гласът ѝ звуци съвсем бодро и няма следи от унизието преди няколко дни! След около седмица я изписаха, без никой да може да обясни как и защо е получила внезапно подобрене на тежкото си здравословно състояние. Продължиха с лечението. Сега вече болната дори ходи на работа. Прочела е в интернет за Лурд и на всич-

посети. Да не губи и час. Тя успя бързо да намери превоз за следващия ден. Сестра ми се сети, че имаме вода от Лурд, която (отново!) братовчедка ни Ели ни беше донесла преди време. Отляхме й 500 мл и я заръчахме да я даде на болната - да я изпие на няколко пъти. Естествено, обяснихме й произхода на водата. Йовка (така се казва съседката) отиде и още същата вечер се върна. За нейна (и наша) изненада сестра й пила от водата и не повърнала! След около три дни Йовка ни каза, че за обща изненада на всички лекуващи лекари Антоанета е започнала да се храни нормално, не повърща, не е тежко на стомаха. Гласът ѝ звуци съвсем бодро и няма следи от унизието преди няколко дни! След около седмица я изписаха, без никой да може да обясни как и защо е получила внезапно подобрене на тежкото си здравословно състояние. Продължиха с лечението. Сега вече болната дори ходи на работа. Прочела е в интернет за Лурд и на всич-

ки обяснява каква е тази вода и това светилище на света Богородица.

Третият случай е от края на 2012 г. и началото на 2013. Мнозина може би си спомнят за Светла и нейното семейство - една от първите героини на Наталия Симеонова в предаването „Предай нататък“. Светла от доста време страдаше от тумор на щитовидната жлеза. И в края на годината се наложи да бъде оперирана поспешност, защото туморите вече бяха два (един над друг!), а и някаква киста се беше появила в лявата страна на шията. Трябва да кажа, че нашата фондация „Оазис“ от десетина години помага на това семейство. Познават се и с наша енорист отец Петър Немец, SDB. Молихме се за благополучен развой на операцията. Преди да тръгне за Пловдив, й дадохме от същата во-

да от Лурд, която все още имахме в дома си. Казахме ѝ да я пие на гълтъки преди и след операцията. Както и при предишните операции Светла отиде и след един ден се върна в дома си. Просто няма друг изход с тези близнаки - Нинка (болна от ДЦП и на легло) и Галя (сляпа от кислорода в кувъзата след раждането).

Съпругът й не би се справил с двете дъщери и сина Васко (защастие без здравословни проблеми до този момент). Върна се Светла и ни разказа как е преминало лечението, как всичко е с добър край. Само... гласът ѝ беше станал фалцитен. Лекарите ѝ казали, че това е резултат от операцията и може би скоро ще се оправи. В продължение на 2-3 месеца гласът ѝ не се оправи и ние настояхме да потърси лекарска помощ. Дадоха й някакво лекарство и след дни Светла проговори с нормален глас. Дойде време за профилактичен преглед. И тогава лекарите се изумили (буквално!). Заявили, че тя не би трябвало да може да говори!!! По време на операцията нещо били прекъснали и нямало начин да проговори въобще. Стигнали до заключението, че мозъкът изпраща „по необичаен път“ сигнали до говорния апарат и тя... говори. До ден-днешен Светла си говори нормално и който иска, може да я чуе. Отец Петър започва да подготвя майката и трите деца за кръщене. Бащата е мюсюлманин, но няма нищо против останалата част да бъде покръстена в нашата вяра!

Тези три случая ме наведоха на мисълта - колко ли още има подобни такива по света? Интересно би било да се научи и за други, които със сигурност съществуват. Милиони носят със себе си вода от чудодействия източник в Лурд и я раздават на свои близки и познати. Не е възможно да няма изцелени или поне с рязко подобрене на здравословното състояние и по други краища на света.

Или пък още в България?

И така, водата ли лекува? Водата като вода сигурно има някакви минерални съставки - както по много места по света. В България има десетки извори на минерална и доказано лечебна вода. Но каква е „особената“ съставка на водата от Лурд?

„Истинското чудо в Лурд е на първо място силата на надеждата. Усещат я и външните хора. Тук всички се сближават бързо, говорят си откровено и въпреки всички страдания разбират, че животът си струва да се живее.“

Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
KdB,
председател на фондация
„Оазис“

Георги (Иржи) Прошек

Богдан (Тодор) Прошек

Братята Георги /Иржи/ (1847-1905) и Богдан /Тодор/ (1858-1905) Прошек са чешки предпримачи, родени в гр. Бероун, разположен близо до Прага на река Бероунка. Баща им Иржи-Франтишек Прошек е известен майстор в обувния бранш, а майка им Мария Бартакова умее добре да свири на пиано. Те имат три деца - Мария, Георги и Богдан.

През 1871 г. Георги пристига в България, а през 1878 г. тук се установява и по-малкият брат Богдан. Братята чехи доказват пред света, че притежават сърце, което не им дава да гледат безучастно борбата на българите за национално освобождение, ум и знания, които впрягат в изграждането на младата икономика на княжеството, и не на последно място - таланта да произвеждат бира с европейско качество.

През 1884 г. построяват пивоварна „Братя Прошек“, която за времето си е най-голямата и модерна постройка в града. Тя е и първата електрифицирана сграда в България със собствен генератор. По време на балове в двореца са прекарвали електричество от фабриката. Сградата на двореца е електрифицирана след това. По-късно братята построяват и керамична фабрика.

Фамилията Прошек е тясно свързана с България. В нейната история се записват както братята Георги и Богдан, така и техните братовчеди Вацлав и Йозеф Прошек. Те са участвали и в строителството на Народното събрание, на пристанище Варна, на Софийската централна гара, създават дружество „Славянска беседа 1880“ и дружество „Чех“, като известно време ръководят и списание „Чешки сокол“, съоснователи са на Ловджийско дружество „Соколь“ и на Българското инженерно-строително дружество.

Тяхна собственост била резиденция „Агрикола“, днес известна като правителствена резиденция „Позенец“ в едноименния софийски квартал, както и на първата столична печатница, наречена по-късно „Придворна“, която печатала всички вестници, списанието на книжовното дружество (днес БАН), „Държавен вестник“ още от първия му брой, бланки и формуляри за двореца, министерствата и всички държавни учреждения.

Братя Прошек участват и в инициативата за построяване

дан Прошек и двамата им братовчеди Вацлав и Йозеф Прошек построяват Лъвов и Орлов мост.

Строителството на Лъвов мост започва през 1888 г. Дотогава на това място в стара София имало каменен мост, наречен Шарения мост.

На следващата година започва строежът и на Орлов мост. Фирмата „Братя Прошек“ поръчва на Рудолф Вагнер във Виена изработката на металните парапети и орлите. Те са поставени от братята Прошек в памет на българските заточеници по време на турското робство в Диарбекир.

люционната поща на комитетите.

През 1876 г. младият чех напуска службата в компанията на барон Хирш и започва да работи като кореспондент на европейски вестници, в които запознава обществеността с положението на българския народ особено след потушаване на Старозагорското и на Априлското въстание. Руско-турската война активизира неговата дейност в полза на българския народ. От свой приятел в Цариград Георги Прошек научава за плановете на турското командване да подсилват войските около връх Шипка с нови части от тежка артилерия. Инж. Прошек заминава за Одрин заедно със свои приятели, където извършва т. нар. лудо предприятие - с риск на живота си той демонтира около 200 м жп релси, с което проваля преминаването на турските военни ешелони и ги

български - Теодор се прекръщава на Богдан, а Иржи - на Георги.

Богдан се оженва за Вилхелмина и от нея има пет дъщери. Голямо било желанието му да има и наследник син. Отправил се към Божи гроб да се помоли. Пътувал с биволски коли девет месеца. Когато стигнал, обещал, че ако Господ е милостив към него и го дари със син, ще построи черква в София в знак на благодарност. След още девет месеца чудото се случило и той се сдobil с мъжка ражба - Богдан Прошек-младши.

Обещанието било спазено и Богдан построява католическата черква „Свети Франциск от Асизи“, която и сега може да се посети на ул. „Асен Златаров“ № 7 в София.

Богдан Прошек-младши поема ръководството на бирената фабрика заедно със съпруга на сестра си Милада Про

Братята, влюбени в България

на паметник на Васил Левски в София.

Паметникът представлява колона с височина 13 м, изработена от сив боянски гранит по проект на Антонин Колар или още Адолф Вацлав Колар (1841-1905) - чешки архитект, работил в България.

Главната задача на Колар е била „почистване на град София и поправка на калните и почти непроходими улици“. Заедно с арх. Йозеф Прошек той изготвя градоустройствения план на София, известен с името Прошеков план, а след приемането му от княз Батенберг се назовава Батенбергов план. Заедно с Георги и Бог

Мостът се намира на мястото, на което те са били посрещнати при завръщането им от плен през 1878 г.

Важна част от живота на инж. Георги Прошек е запознанството му с Апостола на свободата Васил Левски. Срещите им откриват възможности за по-тясно свързване на чеха с националноосвободителната борба на българите. Прошек доставя оръжие под предлог, че му трябва, за да охранява железопътната линия Одрин - Саранбей на барон-Хиршовата железница, в чието изграждане и трасиране участвал лично Георги Прошек; така той пренася и рево-

ливоВарната на братя Прошек, построена през 1885 г., разрушена през 2005 г.

забавя с около 30 часа. Тези му действия се оказват от важно значение за изхода на битката. Акцията е разкрита от турските власти и Иржи Прошек е осъден на смърт от султана. Преоблечен като селянин, той успява да избяга в Букурещ, където работи като преводач на руска служба.

За изключителната му жертвоготовност и принос за освобождението на България получава високите отличия орден „Свети Александър Невски“ I ст. и златна сабя, която лично ген. Михаил Скобелев му връчва от името на император Александър II.

Вълнуващ факт е, че и двамата братя много са обичали България, която са приели за своя втора родина. Те са от малкото чужденци, които променят имената си и приемат

шек - Пипева, Стефан Пипев - виден индустрисалец, до национализирането й.

Георги (Иржи) Прошек почива през 1905 г. Неговото предсмъртно желание било да го погребат в полите на Витоша. Брат му Богдан (Тодор) Прошек почива само месец след брат си Георги от мъка по него на 47-годишна възраст. Гробовете им се намират в Католическите гробища в София.

За голямата си любов и всеотдайност към България братята Богдан и Георги Прошек бяха посмъртно наградени през 2011 г. от народно читалище „Славянска беседа 1880“ за големия им принос в културното и духовното развитие на страната ни след Освобождението.

Поклон пред светлата им памет!

Победата е изкуството да продължиш там, където другите спират

Пречките помагат да покажем най-доброто от себе си

Животът е нещо прекрасно, което непрекъснато ни учудва. Колкото повече данни ни дават науката и човешкият опит, толкова по-добре можем да разберем, че животът на човека - създаден по образ и подобие Божие, е тайна, която излиза извън сферата на чисто биологическото съществуване. Тази „мистерия на живота“ ни завлачва много по-далече от нашите очаквания и всекидневните ни проблеми.

В своя постоянен прогрес науката казва всеки път по-силно, че от зачеването имаме нов човешки живот - оригинален и неповторим, с уникална история и съдба. Вече знаеш ли твоята история и каква е крайната ти цел? Знаеш ли откъде ид-

ваш и къде отиваш?

Та значи в тази уникална и неповторима история, която е твоят живот, ти си действащото лице, дори нещо повече - ти си либретистът. Така е, защото въпреки че голяма част от действителността ни е дадена и не зависи от нас, ние сме свободни същества и сме в състояние да решим кой път да поемем.

А това да изберем, да придадем смисъл на нашите дни не е никак лесна работа. Много често обстановката е направо плачевна: срещаме хора, които ни разочароват; сблъскваме се с обстоятелства, които ни се струват непреодолими; нерядко и ние самите сякаш работим в свой ущърб. Над всичко това се издига

кръстът на Христос - за да ни даде светлина и сила, та да не отпаднем, защото победата е изкуството да продължиш там, където другите спират.

Затова...

Ще продължа да вярвам доколко когато хората загубят надежда.

Ще продължи да давам любов, независимо че други сеят омраза.

Ще продължа да градя доколко други рушат.

Ще продължа да известявам мира доколко в разгара на войната.

Ще продължа да светя доколко сред най-гъстия мрак.

И ще продължа да се съпрекръщам със съпрузите си, че други реколтат.

И ще продължа да викам

дори когато други си мълчат.

И ще нарисувам усмивки върху лицата със сълзи.

И ще давам облекчение, когато видя болка.

И ще даря основания за радост там, където има само тъга.

И ще подканя да вървим заедно онзи, който е решил да спре.

И ще вдигна ръцете на тези, които са ги отпуснали в отчаяние.

Защото сред отчаянието и запустението винаги ще се нации едно дете, което да ме погледне с надежда, чакайки нещо... Най-доброто от мен... Най-доброто от вас...

Отец Денис ДОРЕН, LC
По www.iglesia.org

Ревността, завистта и клюките - трите отрови, разцепващи общността

Папа Франциск поучава

Ревността, завистта и клюките рушат християнските общности. Това подчертава папа Франциск на утринната литургия на 21 януари в дом „Санта Марта“.

В своите размишления той се спря върху първото четиво за деня (1 Цар. 16, 6-9; 19, 1-7), разказващо за победата на израилитян над филистимици и за смелостта на Давид в борбата му срещу Голиат. Радостта от победата обаче скоро става за цар Саул повод за тъга и ревност: „И жените, които играеха, пееха и думаха: Саул победи хиляди, а Давид - десетки хиляди! И Саул се много огорчи, и неприятни му бяха тия думи, и той рече: на Давида дадоха десетки хиляди, а мен - хиляди; не му достига само царство. И от оня ден насетне Саул гledаше на Давида подозително“ (1 Цар 18, 7-9).

Папата каза: „Онази голяма победа започва да се превръща в поражение в сърцето на царя“, тъй като в него, както преди това се случва при Каин, се загнездва „чевреят на ревността и завистта“. И царят решава да убие Давид: „Това прави ревността у нас. Тя е едно лошо безпокойство, което не понася никакът брат или никакът сестра да имат това, кое то аз нямам.“ Вместо да прославя Бог за победата, както това правели жените на Израил, Саул предпочел да се затвори в себе си, да остане безутешен и „да остави чувства та му да кипят в отварата на огорчението“.

„Ревността води до убийство. Завистта води до убийство. Точно тази врата - вратата на завистта, е била тази, през която дяволът е влязъл в свете та. Библията казва: „По завистта на дявола влезе злото в света“. Ревността и завистта отварят вратата за всичко лошо. Също и разцепват общността. Когато никакъя християнска общност - никако от нейните членове - страдат от завист, от ревност, тя свършва с разцепление: един срещу друг. Силна отрова е това. Това е отрова, която намираме при Каин на първите страници на Библията.“

В сърцето на человека, засегнат от ревност и завист, „се появяват две съвсем ясни неща“. На първо място това е горчивината: „Завистливият човек, ревнивият човек е огорчен: той не умеет да пее, не умеет да възхвалява, не знае какво е радост, той винаги гледа това, което никакът има, а аз нямам. И това го води до огорчение, до горчивина, която се разпространява в цялата об-

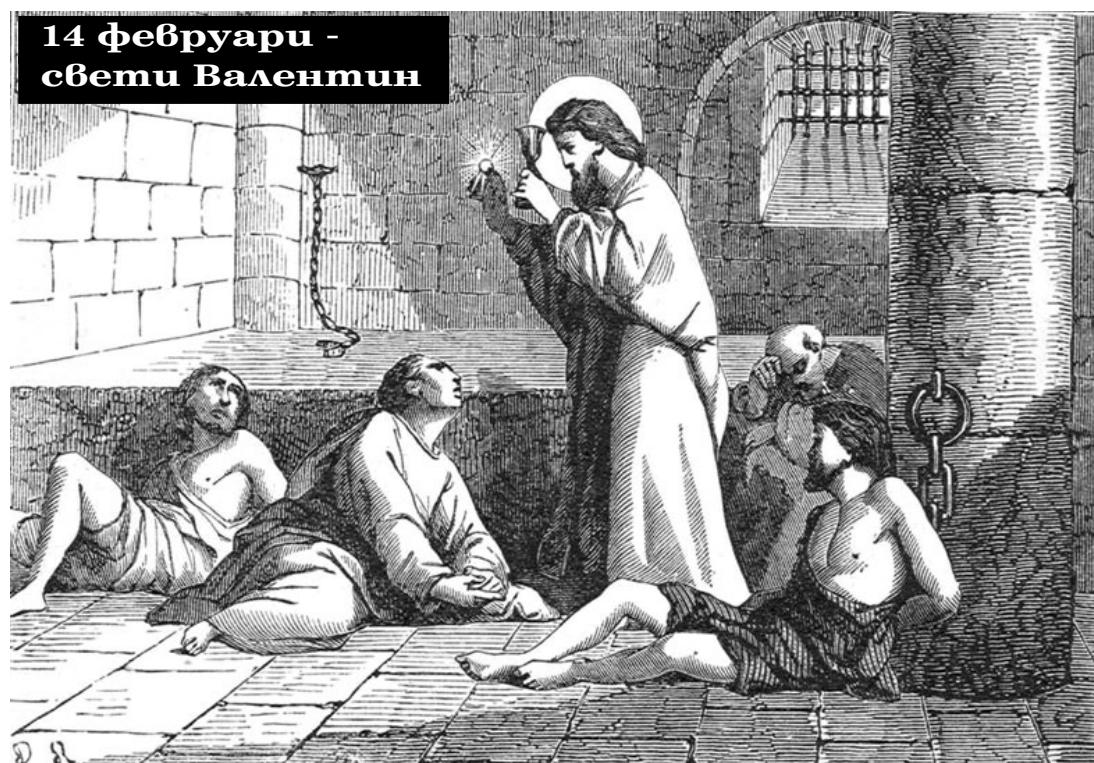

ността и завистта, а с него и от тъгата, гнева в сърцето и клюката?“ Човек, който се намира под влиянието на ревността „убива, както казва апостол Иоан: „Който мрази брата си, е човекубиец.“ А завистникът, ревнивецът „започва да мрази брат си“.

Накрая папа Франциск каза: „Днес по време на литургията нека се молим за нашите християнски общности, за да не бъде разпръскано сред нас съмнение на ревността, за да не намира завистта място в нашите сърца, в сърцето на нашата общност, и за да вървим напред с възвала на Господ, прославяйки го с радост. Това е голяма благодат, благодатта да не се изпада в тъга, в гняв, в ревност и завист.“

По catholic-news.bg

14 февруари -
свети Валентин

Свети Вукол Смирненски

Преподобни Вукол бил ученик на свети апостол Иоан Богослов, който го кръстил и посветил за епископ на град Смирна. В Смирна тогава имало малко покръстени. Сред тях езически мрак свети Вукол светел като ярко светило. Той се отличавал със своите добродетели, особено със своята благост и кротост.

Божият угодник Вукол се отличавал от младини с незлобие и целомъдрение и бил преизпълнен с Дух Свети. Всехвалният възлюбен ученик, възлегнал на Христовите гърди, Иоан Богослов, виждайки, че това е опитен в духовния живот човек и достоен, го поставил за епископ на Смирненската църква. Това назначаване било твърде благовременно за християните на Смирна и Христовият светител извършил за тях много полезни неща. Просветен от

Дух Свети, той сияел като светилник на свети (Мат. 5, 15). Онези, които стоели в тъмната на заблудите и идолската прелест, той просвещавал чрез небесната светлина и чрез светото кръщение ги правел синове на светлината (Ин. 12, 36) и защитавал всички от безбройните невидими, но свирепи и неукротими зверове, които само търсят кого да погълнат (1 Пет. 5, 8).

Преди да се представи пред лицето на Господ ок. 100 г., свети Вукол връчил своето словесно стадо на блажения Поликарп и преминал от времения живот във вечния. След като тялото на светителя било погребано, Бог благоволил на гроба му да израсне мъртва, за която било отличително, че лекувала болни.

Из „Жития на светите“

Норвегия

Библията е най-продаваната книга

Библията е отново бестселър в Норвегия, една от най-светските държави в Европа. Това посочва в Туитър кардинал Джанфранко Равази, председател на Папския съвет за култура.

За тази класация на книжния пазар в Норвегия говорят Washington Times и младежкият сайт „Съюз на рационалните християни католици“ в Италия (UCCR), които пишат: „През 2012 г. в Италия съобщихме новината, която шокира самите нас: бестселър за 2011 г. в Норвегия беше Библията - с опашки от купувачи до късно през нощта, за да вземат новия превод. Тя остана на върха на класациите от датата на публикуване на превода през октомври до края на 2011 г.“

И миналата година „оригиналният феномен“ се повтори. Washington Times разкри: „Библиите в Норвегия моментално се изчерпват.“ Някой говори дори за духовно пробуждане. The Blaze посочва, че новият превод на Библията е 15-и в списъка на бестселърите в 54 от последните 56 седмици, а

според Associated Press тя е най-продаваната книга в страната, налагайки се над автобиографията на поп звездата Джъстин Бийбър или изключително популярната книга „Петдесет нюанса сиво“.

В светска Норвегия следователно се случва това, което се наблюдава в цял свят - Библията е най-продаваната книга. Както бе посочено от UCCR, в глобален мащаб броят на разпространените екземпляри на Библията достигна до 3,9 милиарда копия през последната половина на век.

Наскоро библистът, писател и професор по Свещено писание в Папския университет на „Светия Кръст“ Симоне Вентурини фокусира вниманието си върху Свещеното писание в своя интернет форум. В две публикации на сайта www.simeoneventurini.it на тема „Кой е написал Библията?“ професорът казва: „Не е труд съмнение на един автор, а е резултат от сътрудничество на много хора.“ „Знаем нещо повече за авторите на Новия завет, тъй като 27-те книги в него са от по-близък исторически период, въпреки че става въпрос за отпреди две хиляди години!“, пояснява Вентурини. За голяма част от Стария завет е почти невъзможно да бъде разкрита самоличността на мъжете или жените, които са го писали.

Така започва да се „преду-

сеща нещо за тайните, които проникват почти във всеки аспект на Библията. Един тайнствен свят, пълен със загадки и противоречия за обикновения ни начин на мислене, но който си струва да си представим, сглобявайки разпръснатите из цялата Библия фрагменти“. „Земята - продължава Вентурини - е замислена като един огромен остров, заобиколен от неспокойните води на морето, обитавано от морски чудовища, представляваща постоянна заплаха за Земята и нейните обитатели. Възможността за живот на Земята е трябвало да бъде гарантирана от едно върховно същество, което древните евреи наричат JHWE (библейската тетраграма за Бог, която евреите не произнасят заради нейната сакралност). Затова на нейно място те произнасят думата „Адонай“, което в превод означава „Господ“, а християните наричат Бог на Исус от Назарет. Този Бог направи така, че водите да не залеят сушата; Той беше този, който не позволи на силите на злото - демоните - да застрашат реализирането на Неговия промисъл.“ Затова „нова, което наистина обединява многото автори на Библията, е принадлежността им към онзи мистериозен свят, отразен в техния начин на мислене и писане.“

Американският държавен секретар във Ватикан

Драматичната обстановка в Сирия и конференцията „Женева 2“, израелско-палестинските преговори и Африка бяха основните теми в разговорите между държавния ватикански секретар монс. Пиетро Паролин и американския държавен секретар Джон Кери. Срещата се състоя на 14 януари и бе в рамките на международната обиколка на Кери в помощ на мира между палестинци и израелци и добрия изход на мирната конференция за Сирия „Женева 2“.

„Срещата бе много важна и плодотворна, бяха засегнати много въпроси и продължи един час и четиридесет минути“, заяви ватиканският говорител отец Федерико Ломбарди.

Къде живее Бог?

Един ден учителят попитал учениците си:

- Според вас къде живее Бог?

Учениците си помислили: „Ама че прост и лесен въпрос!“ И веднага отвърнали:

- Господин учителя, Бог живее на всички места.

- О, не - отговорил учителят.

- Бог живее там, където го пуснат да влезе! Ако не се разтворят широко вратите на сърцето, Бог остава навън, в очакване, като един влюбен, който е отхвърлен.

Самият Той го е казал: „Аз съм пред вратата и чукам... Ако някой ми отвори вратата, ще вляза при него и ще вечеря с него“ (Откр. 3, 20).

Каква е супата

В най-луксозния ресторант на града една госпожа поръчала като първо ястие крем супа от аспержи - специалитета, с който заведението се гордело. След няколко минути любезният сервитьор поставил пред нея ухаеща чиния, от която се носел вкусен аромат, и се оттеглил.

- Келнер! - го извикала жената - Елате, моля!

- Да, госпожо? - отговорил сервитьорът и се приближил.

- Опитайте тази супа! - наредила му госпожата.

- Какво има, госпожо? Пресолена ли е?

- Опитайте супата!

- Изстинала ли е?

- Опитайте супата! - настояла пак жената.

- Извинете, госпожо, но бих ли могъл да знам по каква причина... - поколебал се сервитьорът.

- Ако искате да узнаете, опитайте супата! - държала на своято жената, сочейки чинията.

Сервитьорът, след като разбра, че ще-не ще трябва да изпълни желанието на жената, седнал на масата, посегнал за прибор и възкликал:

- Но тук няма лъжица!

- Е, видяхте ли? - възкликала тържествуваща жената.

- Точно това се опитах да вижда - липсва лъжицата!

Колко конфликти и недоразумения се пораждат, когато не се говори ясно.

„Казвайте просто „да“, когато е „да“, и „не“, когато е „не“; всичко останало е от дявола“ (Мт. 5, 37).

**Материала подготви
Маргарита ВАСИЛЕВА**

Семената на събора у младия Ронкали

(Продължава от бр. 1)

В края на трийсетте години на XX век с установяването на антисемитските течения в Европа се повишава и състраданието на Ронкали към евреите, за да се превърне по време на войната в активна дейност против преследванията и депортациите.

Той поддържа контакт с Jewish Agency и открыто апелира в полза на евреите в Унгария, намесва се, за да предотврати изселването на 20 000 евреи от Словакия.

Често посещава евреите, готвещи се да напуснат Истанбул, за да се върнат в Палестина.

Всичко това той прави винаги със съгласието и в името на Светия престол. Ронкали не иска да изглежда като самотен воин, а държи да подчертая, че намесите му са израз на любовта на Църквата.

Откритото посещаване на еврейските общности, всекидневните му визити са пряк контакт с болката и страданието от преследването и от депортациите и до голяма степен са повлияли върху онзи процес, който започна от осъждането на антисемитизма от страна на папа Пий XI и продължи до „Nostra Aetate“ на Втория ватикански събор.

В заключение можем да посочим, че условията на Ронкали, за да се постигне истински икуменичен диалог в пастирската дейност и учението, са:

1. Постигане на единство между самите католици.

Архиепископ Ронкали в Истанбул

1. Уважение, доверие и внимание към всеки човек.

2. Готовност за среща и установяване на контакт.

3. Сърден и вежлив тон.

4. Усилие за разбиране на различията.

5. Концентриране върху положителните аспекти.

6. Общение в сърцата и солидарност с всекидневните проблеми.

7. Завръщане към чистите извори на християнската вяра.

действащи лица във вярата, евангелизацията, в живота на Църквата.

Мисия за образа на Църквата, който бива възприет вече не като отделна държава, а като Майка и Учителка, като семейство.

Ще спра тук, пожелавайки си възможно най-скоро да бъде публикувана и в България подробна биография на този светец от Bergamo, на този Български папа, чрез който Господ пожела да дари на Църквата и света нова голяма Петдесетница - Втория ватикански събор. Благодаря за вниманието.

Отец Паоло КОРТЕЗИ

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Определено име още толкова страни от характера на младия Ронкали, който бихме могли да разгледаме и посочим като при-

Раздел втори**Седемте тайнства на Църквата****Глава трета****Тайнствата в служба на общността****Член 7****Тайнството брак****III. Брачното съгласие**

1625 Главни действащи лица на брачния съюз са мъжът и жената - кръстени, свободни да склучат брака и които изразяват свободно съгласието си. „Да бъдеш свободен“ означава:

- да не си подложен на насилие;

- да не бъдеш възпрепятстван от никакъв естествен или църковен закон.

1626 Църквата счита размяната на съгласия между съпрузите за необходима основа, „която създава брака“ (CIC canon 1057, § 1). Ако липсва съгласие, липсва и брак.

1627 Съгласието представлява „човешки акт, с който съпрузите се отдават и се приемат взаимно“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 48: AAS 58 (1966) 1067; CIC canon 1057, § 2). „Вземам тебе... за своя съпруга“, „Вземам тебе... за свой съпруг“ (Ordo celebrandi Matrimonium, 62, Editio typica altera (Typis Polyglottis Vaticanis 1991) p. 17). Това съгласие, което свързва двамата съпрузи помежду им, налага своето изпълнение в това, че двамата стават „една път“ (Вж. Бит. 2, 24; Марк. 10, 8; Еф. 5, 31).

1628 Съгласието трябва да бъде акт на волята на всеки един от договарящите се, свободен от насилие или от голяма външна заплаха (Вж. CIC canon 1103). Никаква човешка сила не може да се замени с това съгласие (Вж. CIC canon 1057, § 1). Ако липсва тази свобода, бракът е невалиден.

1629 Поради тази причина (или поради други причини, които правят брака невалиден или несъществува) (Вж. CIC canones 1083-1108), Църквата може след разследване на обстоятелствата от компетентния съд да декларира „невалидността на брака“, това значи, че бракът изобщо не е съществувал. В този случай договарящите се са свободни да се оженят, но изпълнявайки естествените задължения, произтичащи от една предшестваща връзка (Вж. CIC canon 1071, §§ 1, 3).

1630 Свещеникът (или дяконът), който присъства на брачната служба, приема съпрузите в името на Църквата и дава благословението на Църквата. Присъствието на служител на Църквата (както и на свидетелите) е видимият израз на това, че бракът е една църковна действителност.

1631 По тази причина Църквата обикновено изискава за свите верни църковна форма на склучване на брака (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 24a, Decretum „Tametsi“: DS 1813-1816; CIC canon 1108). Много причини обясняват това изискване:

- свещенодейната венчавка е един литургичен акт. Следователно тя трябва да се отслужва в литургията на верните в Църквата;

- бракът въвежда в един църковен ред. Той поражда права и задължения в Църквата между съпрузите и спрямо децата;

- понеже бракът е едно състояние на живот на Църквата, необходимо е във венчавката да има сигурност (оттук необходимостта от свидетели);

- публичният характер на съгласието закриля това „Да“, да се дадено веднъж, и помага да се запази верността.

1632 За да бъде това „Да“ на съпрузите свободен и отговорен акт и за да има брачния съюз трайни и солидни християнски и човешки основи, подготовката за брака има съществено значение.

Примерът и възпитанието, дадени от родителите и семейството, остават най-правилният път за тази подготовка.

Ролята на пастирите и на християнската общност като „Божие семейство“ е необходима за предаването на човешките и християнските ценности на брака и на семейството (Вж. CIC canon 1063) и още повече в нашата епоха, когато много от младите хора познават опита на разрушени семейни огнища, които не осигуряват достатъчно такава подготовка.

„Младите трябва да се инструктират навреме и по подходящ начин, за предпочитане в лоното на семейството, за достойността на брачната любов, нейната функция, нейното упражняване; така подгответи в целомъдре, те ще могат в подходящия момент да се обвържат с брак след достоен годеж“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 49: AAS 58 (1966) 1070).

**Смесените бракове
и религиозните различия**

1633 В много страни смесеният брак (между католик и кръстен некатолик) се среща често. Той изиска особено внимание от страна на свързвашите се и на пастирите; случайте на брак между хора с различни вероизповедания (между католик и некръстен) изискват още по-голяма предпазливост.

1634 Разликата между изповеданията на свързвашите се не представява непреодолима пречка за брак, когато те успеят да приемат за общо това, което всеки един от тях е приел в своята общност, и да се научат един друг за начина, по който всеки живее своята вярност в Христос. Но, от друга страна, трудностите при смесени бракове не бива да бъдат подценявани. Те се дължат на обстоятелството, че разделянето на християните още не е преодоляно. Съпрузите рискуват драмата на разединението да даде отражение в недрата на тяхното семейство огнище. Разликата в Богопочитанието може още повече да засили тези трудности. Отклоненията, засягащи вярата, дори самото схващане за брака, както и различията в религиозния манталитет могат да дадат начало на напрежение във вярата особено когато става дума за възпитанието на децата. Тогава може да се появи едно друго изкушение: религиозното безразличие.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Папата обяви 19 нови кардинали

На 22 февруари папа Франциск ще ръкоположи 19 нови кардинали от 12 нации, които представлят дълбоката връзка между Римската църква и другите Църкви по света. 16 от тях са избиратели - с право на глас при конклава, тъй като са под 80-годишна възраст, а останалите трима са почетни, сред които е монс. Лорис Каповила, бивш личен секретар на папа Йоан XXIII, който ще бъде обявен за светец на 27 април. Бъдещите кардинали от Европа са 8, от Латинска Америка - 6, от Африка - 2, от Азия - 2, и от Северна Америка - 1.

Новите кардинали са:

Пиетро Паролин - държавен ватикански секретар

Лоренцо Балдисери - генерален секретар на Синода на епископите

Герхард Мюлер - префект на Конгрегацията за доктрината на вярата

Биниамино Стела - префект на Конгрегацията за клира

Винсент Никълс - архиепископ на Уестминстър във Великобритания

Хосе Солорсано - архиепископ на Манагуа (Никарагуа)

Джералд Лакроа - архиепископ на Квебек (Канада)

Жан-Пиер Кутва - архиепископ на Абиджан (Кот д'Ивоар)

Орани Темпеста - архиепископ на Рио де Жанейро (Бразилия)

ФИДЕС: През 2013 г. са убити 22 духовни лица

Според информациите през 2013 г. в света са убити 22 духовници, в по-голямата си част свещеници, почти два пъти повече от предишната 2012 г. През нощта на 31 декември 2013 г. срещу 1 януари 2014 г. е бил убит отец Ерик Фриид - енорист на Еурека в Калифорния. Полицията разследва случая.

За пети пореден път най-много са убитите духовници в Латинска Америка, като Колумбия е на първо място. Там са убити 15 свещеници: 7 в Колумбия, 4 в Мексико, по един в Бразилия, във Венецуела, в Панама и в Хаити. В Африка са загинали един свещеник (в Танзания), един монахиня (в Мадагаскар) и една мириянка (в Нигерия). В Азия са намерили смъртта си един свещеник в Индия и един в Сирия, един мириянин (във Филипините). В Европа е убит един свещеник в Италия.

През 2013 г. започна процесът за беатификация на шест италиански мисионерки от Сестрите на бедняците от Бергамо, убити в Конго през 1995 г., защото са се заразили с вируса ебола, грижейки се да не оставят населението без санитарни грижи - наречени „мъченици на милосърдието“. А завърши епархийната фаза на процеса за беатификация на Луиза Мистрали Гидоти, член на Женската мисионерска медицинска асоциация, убита през 1979 г. в тогаваш-

Гуалтиеро Басети - архиепископ на Перуджа (Италия)

Марио Поли - архиепископ на Буенос Айрес (Аржентина)

Ендрю Соо Джинг - архиепископ на Сеул (Корея)

Рикардо Андрело - архиепископ на Сантяго (Чили)

Филип Киедраого - архиепископ на Уагадугу (Буркина Фасо)

Орландо Куиевадо - архиепископ на Котабато (Филипините)

Шибли Ланглоа - архиепископ на Ле Кайе (Хаити)

Почетни кардинали са:

Лорис Каповила - титулярен архиепископ на Месемврия

Фернандо Агилар - почетен архиепископ на Памплона (Испания)

Келвин Феликс - почетен архиепископ на Кастирий (Сейнт Лусия или Света Лусия - островна държава в Карибско море - б.р.)

„Да се молим за новите кардинали, за да бъдат облечени в нашия Господ Исус Христос (Рим, 13,14), Добрая пастир, и да помогат на Римския епископ в служението му към Универсалната църква“, каза накрая папата. С новите кардинали картината на консистория на 22 февруари ще бъде следната: 61 европейци, 19 латиноамериканци, 15 североамериканци, 13 африканци, 13 азиатци и 1 кардинал от Океания.

Молитвата на Хорхе Берголио, преди да бъде ръкоположен за свещеник

Италианският вестник *Avvenire* публикува в деня на 44-тата годишнина от свещеническото ръкополагане на папа Франциск молитва, написана от младия йезуит малко преди завинаги да стане свещеник.

Възпроизвеждаме текста, публикуван от *Avvenire*:

„Искам да вярвам в Бог Отец, който ме обича като син, и в Иисус Господ, Който всели Своя Дух в живота ми, за да ме накара да се усмихвам и така да ме отведе във Вечното царство на живота. Вярвам в Църквата.

Вярвам в историята, която е пронизана от погледа на Бог, изпълнен с любов, и в пролет-

ния ден - 21 септември (началото на пролетта в Южното полукълбо - б.р.), когато Той ме срещна, за да ме покани да го следвам.

Вярвам в моята болка - безплодна поради егоизма, в който търся убежище.

Вярвам в дребнавостта на душата ми, която иска само да взима, без да дава... без да дава.

Вярвам, че другите са добри и трябва да ги обичам без страх и никога да не ги предавам, търсейки сигурност за себе си.

Вярвам в религиозния живот.

Вярвам, че искам много да обичам.

Вярвам в парещата смърт на бanalното все-кидневие, от която бягам, но която с усмивка ме кани да я приема.

Вярвам в Божието търпение - гостоприемно, приятелско като една лятна нощ.

Вярвам, че татко е на небето до Господ.

Вярвам, че и отец Дуарте е там и ходатайства за моето свещенство.

Вярвам в Дева Мария, моята майка, която ме обича и никога няма да ме изостави.

И очаквам в изненадата на всеки ден - в който ще се проявява любовта - да ме съпровождат винаги силата, предателството и грехът до окончателната среща с това прекрасно лице, което не знам как изглежда, но искам да позная и обичам.

Амин!“

По интернет

Индийският премиер се извинява на пана Франциск

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1483)
февруари 2014 г.

Шест католически епископи, няколко свещеници и монахини, водени от епископа на Делхи Анил Коуто, са били за кратко време арестувани в столицата на Индия Делхи, след като са пробили заграждението пред парламента, за да върчат остра протестна петиция срещу незаконната дискриминация и грубо погазване на човешките права на потомци на най-старите обитатели христи-

јани хинду-далити. Индийският премиер Манмохан Сингх (на снимката) ги е посетил, извил им се и ги е освободил. Поради големия медиен интерес премиерът е изпратил извинение и на папа Франциск с уверение, че този набоял проблем ще се реши положително в най-скоро време.

Петър Кочумов

От Страсбург към Прага

36-ата среща на млади европеици, организирана от Общността на Тезе в Страсбург, завърши с празнично и молитвено бдение, както и с вечеря на 1 януари в семействата, приели участниците в срещата.

Това беше един от силните моменти - близо 10 000 семейства от района (Елзас и близката Германия) решиха да отворят вратите си за младежите участници. В благодарственото си послание към домакините по този повод брат Алоис, ръководител на общност-

та, подчертава: „Всички млади хора бяха подслонени в семейства. Многобройни бяха тези, които - преди да отпътуват - казаха колко са трогнати от топлината на вашето гостоприемство. От това, че хиляди хора отвориха вратите си за младежи, които не познават, и то във време, когато често се страхуваме от чужденците. Това подчертава общението в Църквата и задълбочава разбирателството между народите.“

Друг важен момент беше икуменичното сътрудничество - католици, протестанти и православни заедно подготвили срещата.

Темата беше „Да търсим виждомото общение между всички, които обичат Христос“.

Сред 20 000 младежи, регистрирани от всички страни на Европа, и 10 000 от района около Страсбург беше забележимо присъствието на 2600 души от Украйна.

Следващата младежка среща ще се състои в Прага от 29 декември 2014 г. до 2 януари 2015 г. Договара ще има няколко „срещи на доверието“ на американски континент.

По <http://www.taize.fr>

Назначения във Ватикан

Папа Франциск прие молбата на кардинал Атилио Никора да бъде освободен от председателския пост на Ватиканска служба за финансова информация (AIF) и на негово място назначи временно изпълняващ длъжността монс. Джорджо Корбелини от Службата по труда към Апостолическия престол и Дисциплинарната комисия на Римската курия.

• • •

Светият отец назначи архиепископ Илсон де Хесус Монтанари за нов секретар на Кардиналската колегия. Досегашният секретар архиепископ Поренцо Балдисери стана генерален секретар на Синода на епископите. Монтанари, който е от Бразилия, от октомври 2013 г. работи като секретар на Конгрегацията за епископите. Една от задачите на 55-годишния Монтанари като секретар на Кардиналската колегия е подготовката и провеждането на събранията на кардиналите - консistorиите; той е и секретар при избора на нов папа.

По интернет